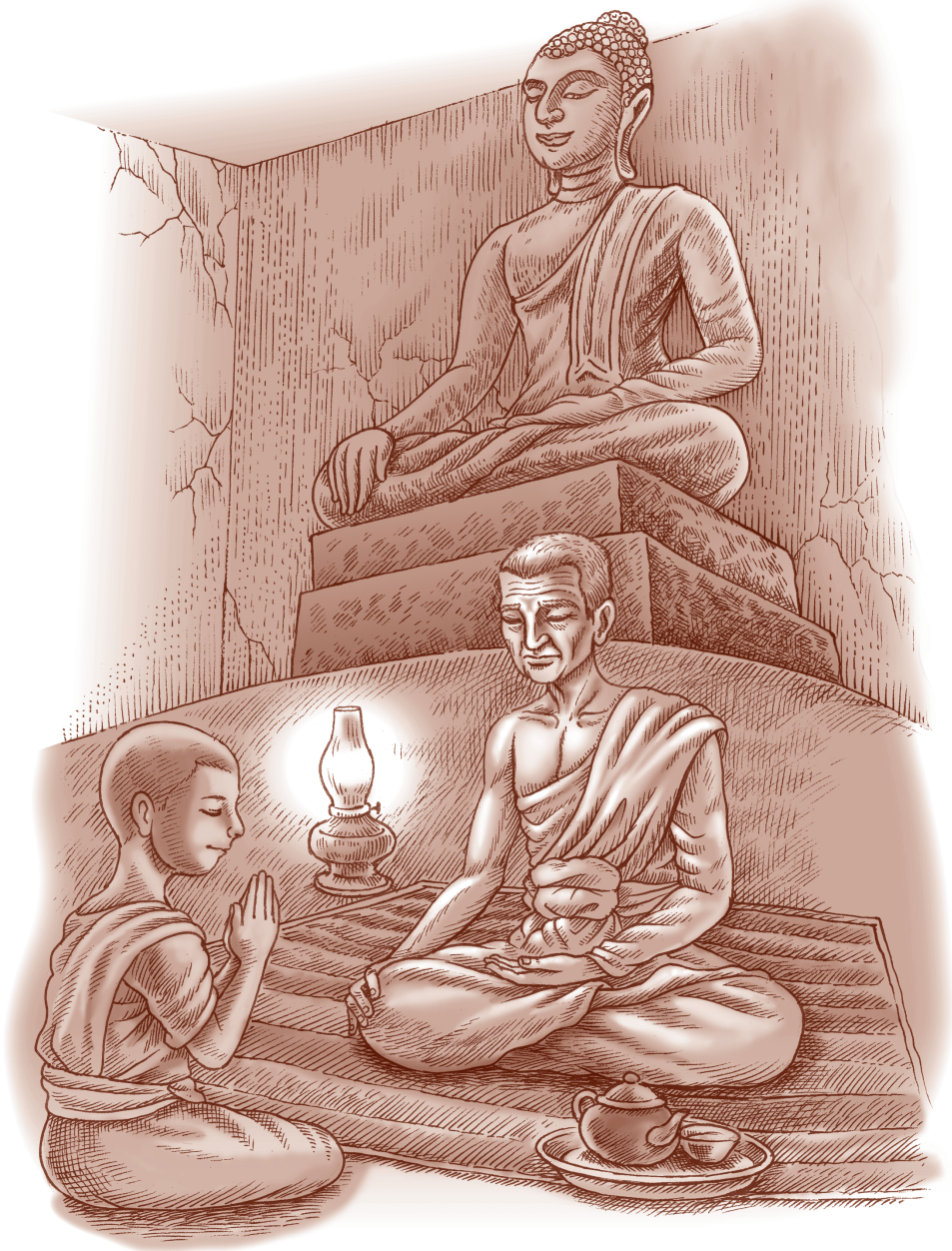

ปฐมบท

ณ พื้นที่ซึ่งอยู่เหนือระดับน้ำทะเลขึ้นไปหลายร้อยเมตร มี
ภูเขาเขียวครึ้มตั้งตระหง่านเป็นปราการธรรมชาติที่แสนยิ่งใหญ่
ภูเขาสูงดังกล่าวได้ยื่นปลายทั้งสองประดุจวงปีกกาโอบล้อม
อารามแห่งหนึ่งเอาไว้ เป็นเหตุให้อารามดังกล่าวไม่ต่างจาก
ดวงดาวที่อยู่กลางวงพระจันทร์เสี้ยว

ด้วยเหตุที่วัดแห่งนี้ตั้งอยู่ห่างไกลความเจริญทางวัตถุ
จากโลกภายนอก จึงสงบสันติเสียจนผู้ไม่มีฐานะทางศาสนิก
ใดๆ ไม่อยากย่างกรายเข้ามา ทั้งยังมีคำเล่าลือเกี่ยวกับความ
ลึกลับชวนพิศวงต่างๆ นานาในวัดแห่งนี้ โดยเฉพาะต่อองค์
หลวงพ่อดำ พระประธานในอุโบสถหลังเก่าที่สร้างมาตั้งแต่
ยุคสมัยใดก็ไม่มีใครบอกได้ เพราะก่อนจะมีวัดปรากฏให้เห็น
เป็นรูปเป็นร่าง หลวงพ่อดำก็มีอยู่ก่อนแล้ว

หลวงพ่อดำแกะสลักจากหินดำทั้งองค์ ศิลปะสกุลช่างพื้นบ้าน วงพัทธร์ตุดันน่ากลัว ถึงขนาดคนขวัญอ่อนไม่กล้ามองตรงๆ เด็กคนไหน ร้องไห้เยเย พ่อผู้เป็นพ่อแม่ชู้ว่า “ถ้าขึ้นยังไม่หยุดร้องจะพาไปให้หลวงพ่อดำ” เท่านั้นแหละ เด็กคนนั้นจะเสียวกริบ ไม่กล้าสะอื้นออกมาให้ได้ยินอีก

พระประธานที่ชาวบ้านเรียกกันว่าหลวงพ่อดำนี้เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย มีขนาดหน้าตักกว้างกว่าค่อนวาของชายฉกรรจ์ ฐานพระเป็นแบบแท่นธรรมดา ไม่มีลวดลายตกแต่งอันใด แกะสลักด้วยหินดำ เช่นเดียวกับองค์พระ แถมยังแยกไม่ออกอีกว่าระหว่างองค์พระกับฐานนั้นสร้างติดกันหรือไม่

คนเฒ่าคนแก่เล่าให้ลูกหลานฟังต่อๆ กันมาจากรุ่นปู่รุ่นย่าอีกที ว่า สมัยก่อนที่แถบนี้เคยมีสงครามแย่งดินแดน มีการทำพิธีปลุกเสกเครื่องรางของขลังกันในอุโบสถหลังนี้เพื่อแจกจ่ายให้ทหาร รวมทั้งชาวบ้านที่ร่วมออกรบต่อสู้ศัตรู

ยังมีเรื่องเล่ากันอีกว่า ในอดีตพระประธานองค์นี้เคยจับสามเณรทุศีลไปกินจนโอษฐ์แดงจานเปรอะด้วยคราบเลือด อีกทั้งยังเคยทำให้พวกโจรใจบาปที่หมายมุ่งเข้ามาลักขโมยสิ่งของมีค่า รวมถึงตัดเศียรพระประธานถึงกับกลายเป็นคนสติวิปลาส พวกเขินเดินหลงวนเวียนอยู่ในอุโบสถจนรุ่งเช้า ปากก็พร่ำเพ้อไม่เป็นภาษามนุษย์ จนชาวบ้านผ่านมาเห็นจึงช่วยกันจับตัวส่งเจ้าหน้าที่ เหตุนี้เองจึงเป็นการเพิ่มพละนาฎภาพให้ชาวบ้านในละแวกใกล้เคียงเกิดความหวาดกลัวเป็นอย่างมาก

แต่ถึงจะมีคำเล่าลือปากต่อปากกันอย่างไร วัดแห่งนี้ก็อยู่ผ่านร้อนผ่านหนาว ผ่านภาวะเหตุการณ์วิกฤติต่างๆ มาได้มากมาย ทั้งภัยธรรมชาติและภัยอันเกิดจากตัวมนุษย์เอง จนเวลาล่วงถึงยุคปัจจุบัน มีเพียงภิกษุจำพรรษาอยู่สองรูปเท่านั้น

ห้องฟ้าสีอำพันระเรื่อ จิตรกรรมชาติป่ายาวดสีเมฆให้ดู

ละลานตา เปี่ยมจินตนาการ ดวงอาทิตย์กำลังจะลับคว่ำไค้งภูเขา เหล่า
ปักษีต่างกลับคืนรังหลับนอนอีกวาระหนึ่งตามวิถีชีวิตธรรมชาติ

เสียงจักจั่นเรไรร้องระงมก้องกังวานประหนึ่งบทเพลงประโคม
สั่งลาให้แก่ทิวาที่เปิดทางให้รัตติกาลทำหน้าที่แทนอีกครั้ง

บัดนี้ภายในอุโบสถหลังเก่าคร่ำคร่าที่สร้างแบบมหาอุด มีแต่ประตู
ทางเข้าด้านหน้า ไม่มีประตูออก มืดมิดหลวงพ่อดำพระประธานประทับ
เด่นติดผนัง หันพระพักตร์ออกไปทางประตูโบสถ์

เบื้องหน้าหลวงพ่อดำ สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสองรูปกำลัง
ทำหน้าที่ของผู้มุ่งปฏิบัติตนตามแนวทางศากยบุตรอย่างคร่ำเคร่ง รูป
หนึ่งเป็นพระภิกษุชฎีชรา อีกรูปยังอยู่ในวัยเยาว์

ภาพของผู้ทรงศีลทั้งสองในขณะนี้จึงเหมือนปูกับหลานสองคน
กำลังนั่งรับฟังโอวาทจากองค์พระประธานอยู่ก็มีปาน

ท่ามกลางความสงบวิเวกของเวลาพลบค่ำ แสงสว่างจากปลาย
เทียนหน้าโต๊ะหมู่บูชาส่องให้เห็นวงพักตร์ขององค์หลวงพ่อดำขริมขลิ้งขึ้น
ทบหัวเป็นระยະๆ ที่สามเณรน้อยผู้นั่งประนมมือสวดมนต์อยู่เบื้องหน้า
แหงนขึ้นมองพระพักตร์ แต่แทนที่จะแสดงอาการหวาดกลัวเหมือนเด็ก
คนอื่นๆ กลับมีแววตาทอประกายแปลกประหลาด คล้ายว่ากำลังรอท่า
ความสุขอะไรบางอย่างด้วยใจจดจ่อ

สามเณรน้อยรูปนี้ชื่อว่า พาหุ เป็นเด็กวัด อาศัยอยู่กับภิกษุชรา
ซึ่งรับภาระเป็นเจ้าอาวาสมาตั้งแต่ยังนอนแบเบาะ โดยภิกษุชราทำหน้าที่
เป็นทั้งพ่อและแม่ในคนคนเดียวร่วมกัน ท่านเล่าความเป็นมาของชีวิตให้ฟัง
คร่าวๆ ว่า

“วันหนึ่งขณะเข้าไปไหว้พระสวดมนต์ตามปกติ ตนเห็นทหารถูก
วางทิ้งไว้หน้าองค์หลวงพ่อดำ สอบถามชาวบ้านถึงพ่อแม่เด็กก็ไม่มีใคร

รู้เห็น จึงคิดว่าน่าจะมีคนเอามาทิ้ง เนื่องจากเหตุจำเป็นอะไรบางอย่าง เลยกัดลิ้นใจอุปการะไว้” ทั้งยังเล่าเสริมอีกว่า ตอนยังเป็นทารกน้อย พาหุเป็นเด็กที่เลี้ยงง่ายอย่างเหลือเชื่อ หากร้องไห้งอแง เพียงท่องบท สวดมนต์กล่อมลัภบท ครูเดียวก็จะร่าเริงและพริ้มหลับตาปุ๋ยไปอย่างมีความสุข

ดังนั้นทุกวันเวลาลงท้าวตรสวดมนต์เข้าเย็น ท่านจึงอุ้มพาหุ เข้าไปด้วย โดยวางทารกน้อยไว้ใกล้ๆ ฐานพระประธานหลวงพ่อดำ ทุกครั้งพาหุจะพริ้มตานอนฟังเสียงสวดมนต์อย่างสงบ ไม่เคยร้องไห้หรือส่งเสียงอะไรบกวนเลยตลอดการทำวัตร

โตขึ้นพาหุเป็นเด็กที่เฉลียวฉลาดในเรื่องการศึกษาเล่าเรียนเป็นอย่างมาก เจ้าอาวาสสั่งให้เรียนชั้นประถมในโรงเรียนวัดใกล้ๆ ผลปรากฏว่าสอบได้ที่หนึ่งทุกปี และพอจบชั้นประถมศึกษา หลวงพ่อเจ้าอาวาสก็ให้บวชเป็นสามเณรเพื่อเรียนทางธรรม

เพียงไม่ถึงเดือน สามเณรน้อยก็สามารถท่องจำบทสวดมนต์เจ็ดตำนานได้หมดทั้งเล่ม ไม่ว่าหลวงพ่ोज้าอาวาสสอนอะไรในหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา สามเณรน้อยจะจดจำได้แม่นยำอย่างน่าอัศจรรย์

แม้กระทั่งเรื่องบางเรื่องที่ผู้หลักผู้ใหญ่ไม่ฝึกฝนชวนขวยคิดจะทำ สามเณรพาหุจะมุ่งมั่นทำอย่างน่าชมเชย เช่น การชะผักแช่น้ำคึกษา พระไตรปิฎกในตู้ด้วยตนเอง อีกทั้งยังชมชอบการนั่งฝึกจิต ทำสมาธิ วิปัสสนา ปฏิบัติตนตามแนวทางที่พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้อย่างมุ่งมั่น

ภายหลังจากบรรพชาและคร่ำเคร่งจำเรียนท่องบทสวดมนต์ในระยะแรกได้อย่างเป็นที่ประจักษ์ว่ามีความจำดีเลิศ สามเณรน้อยท่องบทสวดมนต์ทุกบทได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะ ‘บทสวดพาหุ’ ที่ใช้เวลาท่องจำได้เพียงไม่กี่นาที กิตติศัพท์อันลือเลื่องนี้เอง ทำให้ชาวบ้านต่างพากันเรียกขานว่า ‘สามเณรพาหุ’

หลังจากทำวัตรสวดมนต์เย็นเสร็จ หลวงพ่อก็นำสามเณรพาหุง

นั่งสมาธิฝึกจิตภาวนาตามที่เคยทำมาทุกวัน ช่วงนี้เองที่สามเณรน้อยมักเฝ้ารออย่างใจจดใจจ่อ

เริ่มต้นจากกำหนดลมหายใจเข้าออกจนจิตนิ่งดูจุเปลวเทียนในหลอดแก้ว ไม่วอกแวกสับสนด้วยอำนาจลมคือกิเลสตัดต้อง พักหนึ่งเมื่อจิตหยั่งลงสู่ความนิ่งถึงที่สุดนั้นสามเณรพาหุงก็ได้พบกับ ‘ท่าน’ อีกครั้ง

กายละเอียดของท่านเปล่งประกายเป็นฉัพพรรณรังสีอยู่เบื้องหน้าค่อยๆ เคลื่อนกายออกจากพระอุระขององค์หลวงพ่อดำ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงกังวาน

“วันนี้มาเร็วเลยนะเณร”

สามเณรพาหุงรีบยกมือขึ้นนมัสการ ก่อนจะบอกความต้องการในใจตนเองออกไปชื่อๆ

“วันก่อนท่านได้เมตตาพากระผมไปเที่ยวแดนสวรรค์ทั้งหกชั้น ได้เห็นสมบัติอันเป็นทิพย์ของเหล่าเทพเทวดามาบ้างแล้ว ท่านสัญญากับกระผมว่าครั้งต่อไปจะพาหลงไปเที่ยวเมืองนรก กระผมอยากเห็นเหลือเกิน อยากรู้ว่านรกจะน่ากลัวสมดังที่เขียนไว้ในตำราหรือเปล่า”

ท่านส่งเสียงหัวเราะหุ่่มกังวานเมื่อเห็นแววตาของสามเณรน้อยทอประกายความอยากรู้อยากเห็นอย่างไร้เดียงสา

“ความอยากรู้อยากเห็น อย่างที่เณรกำลังเป็นอยู่นี้ถือว่าเป็นข้อดีหรือเปล่า เณรลองตอบเราดูก่อน”

สามเณรพาหุงหยุดคิดนิดหนึ่งก่อนตอบคำถามตามความเข้าใจโดยอาศัยจากที่เคยอ่านและเคยฟังจากหลวงพ่ोज้าอาวาส

“กระผมว่าน่าจะไม่ใช่ตัณหาในความหมายของความอยากรู้ได้ อยากมีเงินเกิดทุกข์ข้อวัธ แต่ น่าจะเป็นความฝักใฝ่ชวนขายในธรรมต้องการใครรู้เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนมากกว่า”

“ลองยกตัวอย่างความผิดใฝ่ในธรรมอย่างที่ท่านว่าให้ฟังสักตัวอย่างซิ”

ท่านเอ่ยด้วยน้ำเสียงเต็มเปี่ยมไปด้วยเมตตาอีกครั้ง ยังใจของผู้ฟังให้รู้สึกเป็นสุขยิ่งนัก สามเณรน้อยเอ่ยชี้แจงตามความเข้าใจตัวเองต่อไปทันที

“เหมือนเด็กที่ต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต จึงตั้งใจเล่าเรียน คร่ำเคร่งทุ่มเทอ่านหนังสือจนสอบได้คะแนนดีมาตลอด ในที่สุด ด้วยความตั้งใจอย่างแน่วแน่ เด็กคนนั้นเมื่อโตขึ้นก็สามารถประสบความสำเร็จในชีวิต ดังนั้นการใฝ่ไขว่คว้าในธรรม จึงน่าจะไม่ใช่ความหมายเดียวกันกับ ‘ตัณหา’ ที่หมายถึงความอยากในทางอกุศลชอบรับ”

“ฮะฮ่า เข้าใจตอบเลียงนะเณร ไม่มีคำว่า ‘น่าจะ’ มีแต่เป็นหรือไม่เป็นเท่านั้น แต่เอาเถอะ ไว้เณรศึกษาพระธรรมนานเข้าจนถึงขั้นรู้แจ้งแทงทะลุ บางทีถึงตอนนั้น คำตอบอาจไม่สำคัญเสียแล้วก็ได้ เรื่องกิเลสเป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกคนนั้นมี เมื่อสามารถดำรงกายใจอยู่เหนือมัน จะมีหรือไม่ก็ไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป”

“ขอรับ กระผมจะจดจำเอาไว้”

ยามได้คุยกับท่าน สามเณรพาหุงสัมผัสได้ถึงรัศมีเมตตาที่แผ่
พุ่งออกมา รู้สึกเย็นสบายประหลาด กายละเอียดของท่านที่ปรากฏเฉพาะหน้า แม้จะบ่งบอกไม่ได้ว่าเป็นใคร แต่สามเณรน้อยรู้สึกได้ด้วยจิตสัมผัสว่า ท่านคือผู้ดำรงอยู่ในสมณเพศที่ควรแก่การสักการบูชาเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะวงหน้าที่มีประกายสีรุ้ง แม้ไม่สามารถบ่งบอกลักษณะได้เหมือนบุคคลทั่วไป แต่รับรู้ได้ด้วยจิตถึงความเอิบอิ่มเปี่ยมเมตตา ยิ่งนัก

สามเณรน้อยรู้สึกกลับคล้ายคลึงคลาอยู่在于ที่เคยเห็นลักษณะ
เค้าโครงหน้าท่านจากที่ไหนมาก่อน แต่จนแล้วจนรอดก็ยังนึกไม่ออก
เพียงรู้สึกว่างหน้าของท่านน่าชมยิ่งนัก น่าหลงใหลราวพระจันทร์วัน
เพ็ญยามค่ำคืนที่ฟ้าใส และไม่รู้สึกอึดอัดต่อการจดจ้องมองจันทร์
อย่างไรอย่างนั้น

ครั้งแรกที่สามเณรพาหุได้พบท่านก็ถึงกับตะลึงพริ้งเพริดจนแทบ
จะถอนจิตออกจากสมาธิในทันที แต่ด้วยอำนาจเมตตาบารมีของท่าน
ทำให้สามเณรน้อยได้พบมิติมหัศจรรย์ในกาลต่อมา ได้สนทนารวมกับ
ท่าน ได้เห็นได้รู้ในสิ่งที่มีมนุษย์ธรรมดาสามัญไม่มีโอกาสได้รู้ ได้ไปเที่ยว
ชมเมืองสวรรค์ ชมสมบัติอันเป็นทิพย์ของเหล่าเทพเทวดาทั้งหลาย

“ตกลง ถ้าอย่างนั้นวันนี้เราไปเที่ยวชมรอกัน”

ภาคที่ ๑

ท่อนรก

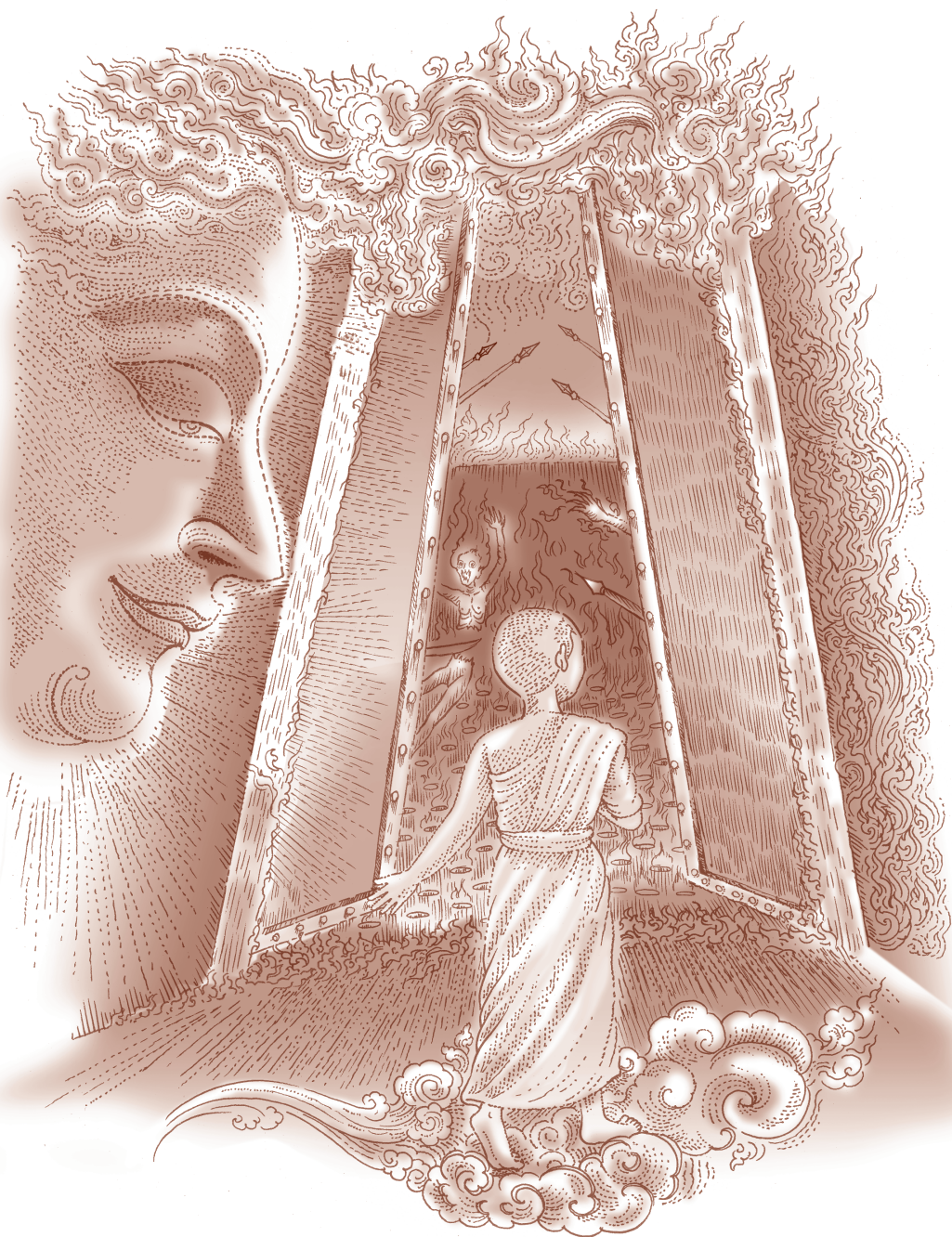
บูมที่ ๑ : สัญญาชัวมหานรก

ทันทีที่ท่านยื่นมือมาจับแขนสามเณรพาหุง กายละเอียดของ ท่านก็พวยพุ่งพริบตาเป็นสีรุ้งเจิดจรัส เคลื่อนนำหน้าเรือนกาย สีเงินบริสุทธิ์ของสามเณรพาหุงไป ชั่วระยะเวลาข้างกระดิกหูงู แลบลิ้น ทั้งสองก็มาหยุดอยู่หน้าประตูทองแดงกำแพงเหล็ก สูงจนแขนดูปลายสุดไม่เห็น อีกทั้งผนังกำแพงยังแดงกำร้อน ระอุเพราะถูกเปลวไฟจากข้างในแผดเผามาชั่วมกับชั่วกลับ คน ธรรมดาหากเปลือยจ้องมองเพียงรูบเดียวคงจะต้องสูญเสีย นัยน์ตาเป็นแน่แท้

“เณรรู้ไหม สถานที่ตรงนี้อยู่ใต้ธรณีที่มนุษย์อาศัย เเท่าไหร”

“ไม่ทราบขอรับ แต่คงจะลึกเอามากๆ”

ท่านส่งเสียงหัวเราะห่มหุ้มอย่างที่สามเณรพาหุงเคย

ไฉน ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงกังวานเสนาะโลดว่า

“สถานที่นี้คือปากประตูมหานรกขุมที่ ๑ อยู่ลึกจากพื้นธรณีที่มนุษย์อาศัยประมาณ ๑๕,๐๐๐ โยชน์ ชื่อว่า สัตว์มหานรก หมายถึงมหานรกที่เหล่าสัตว์ไม่มีวันตาย”

“ไม่มีวันตายเลยหรือขอรับ”

สามเณรพาหุงถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น ไม่คิดว่าจะไฉนคำว่า ‘ไม่มีวันตาย’ เพราะเคยรู้แต่ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดมาจะเป็นรูปธรรมหรือนามธรรม สุดท้ายย่อมเข้าสู่ภาวะการแตกดับทั้งสิ้น ดังคำพระที่ว่า

*‘สัพเพ สังขาร อนิจจา สัพเพ ธัมมา อนัตตา - สังขารทั้งหลาย
ทั้งปวงไม่เที่ยง ธรรมทั้งหลายทั้งปวงเป็นอนัตตา’*

ท่านเหมือนหยั่งรู้ข้อกังขาของสามเณรน้อย จึงรีบทำลายเขม่าในปัญญาพาหุงเสียโดยทันที

“ที่ชื่อว่า มหานรกที่เหล่าสัตว์ไม่มีวันตาย ก็เพื่อให้รู้ว่าสัตว์ใดตกอยู่ในนรกขุมนี้ จักต้องทนทุกข์ทรมานเป็นเวลานานจนเหมือนไม่มีวันตาย เณรอยากรู้หรือเปล่าว่าอายุของมหานรกขุมนี้เทียบกับบนโลกมนุษย์ต่างกันเท่าไร”

“อยากรู้ขอรับ”

สามเณรพาหุงรีบกระวีกระวาดตอบความต้องการของตนออกไปทันที ท่านมองหน้าสามเณรน้อยพร้อมยิ้มนิคๆ ก่อนเอ่ย

“อายุเฉลี่ยของสัตว์นรกในมหานรกขุมนี้มีประมาณ ๕๐๐ ปีนรก โดยระยะเวลาเพียง ๑ วันที่การทำทัณฑ์ทรมานได้ผ่านพ้นไป สามารถนับระยะเวลาในเมืองมนุษย์ได้ถึง ๙ ล้านปีมนุษย์ เหล่าสัตว์ผู้มาเกิดที่นี่ ถึงแม้จะได้รับทุกข์โศกอย่างแสนสาหัสจนขาดใจตาย แต่ก็คล้ายกับว่า จะมีตัวตนเป็นอมตะฟื้นคืนมารับทุกข์โศกต่อไปอย่างไม่จบสิ้น สาเหตุนี้เอง มหานรกขุมนี้จึงได้ชื่อว่าไม่มีวันตาย”

สามเณรพาหุงอุทานเบาๆ ออกมาคำหนึ่ง แต่ก่อนที่จะเอ่ยอะไรออกไป พลันประตูทองแดงบานมืมาก็ค่อยๆ แฉ้มออกทีละนิด ก่อให้เกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหวประหนึ่งธรณีตรงนั้นจะถึงการถล่มทลายเสียให้ได้

ประตูทองแดงค่อยๆ เปิดออกจนสามารถมองเห็นด้านใน ท่านพญากษัตริย์ส่งสัญญาณให้สามเณรน้อยเดินตามเข้าไป ภาพที่ปรากฏในคลองจักษุของพาหุงเมื่อเดินผ่านธรณีประตูคือ พื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาล สุดลูกหูลูกตา ลักษณะเป็นหลุมพื้นเหล็กหนา ถูกไฟเผาจนแดงโชน ขอบด้านข้าง ๔ ขอบก็เช่นกัน มองออกไปไม่เห็นขอบกำแพง มีอาณาเขตกว้างใหญ่เหลือประมาณ แต่จะหาที่ว่างเว้นจากไฟเผาร้อนระอุไม่ได้เลย

ระหว่างไฟจะมีศาสตราวุธต่างๆ เช่น หอก ดาบ มีด หลาว ฯลฯ สารพัดจะมี ซึ่งถูกไฟเผาแดงจนมีความคมจัด สัตว์นรกที่อยู่ในนั้นจำนวนมหาศาลพากันวิ่งพล่าน ไม่มีตรงไหนที่ได้หยุดนิ่งเพราะทำเหยียบไฟ ร่างกายก็จะถูกไฟเผาไหม้ตลอดเวลา เวลาวิ่งก็จะไปกระทบกับหอก ดาบ ค้อน หรือสรรพาวุธต่างๆ มาฟัน แทะ สับ จนต้องร้องครวญครางและดิ้นเร่าๆ อย่างเจ็บปวดสาหัส แต่พอร่างกายขาดแล้ว ก็จะต่อติดกันใหม่โดยทันที เพื่อคืนชีพมาทรมานต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ตลอดเวลาที่เดินตามหลังท่าน และดูทุกขเวทนาของสัตว์นรกขุมนี้ซึ่งไม่ว่าจะผ่านไปทางไหน พวกสัตว์นรก รวมถึงนายนิรยบาลต่างพากันยกมือขึ้นไหว้ทำความเคารพท่าน สัตว์นรกตนหนึ่งยกมือไหว้ทั้งที่ปากยังคร่ำครวญเพราะได้รับความเจ็บปวดอย่างถึงที่สุด

‘ช่างน่าเวทนาสัตว์นรกพวกนี้จริงหนอ’

สามเณรพาหุงรำพึงในใจ เนื่องจากเกิดความรู้สึกสงสารขึ้นอย่างจับจิต ท่านยังรู้เมตตาคิดของสามเณรน้อย เพื่อต้องการแสดงให้เห็นถึงกฎแห่งกรรมจึงกล่าวขึ้นว่า

“สัตว์นรกเหล่านี้ตอนเป็นมนุษย์มีชีวิตอยู่ด้วยความประมาท หลงในอำนาจบาตรใหญ่ เป็นมหาโจร ชอบรังแกคนที่ต่ำต้อยกว่า พอตายก็มารับกรรมที่นี่ ถ้าเผลอยากูรู้เรื่องราวบุญกรรมของสัตว์นรกเหล่านี้ อย่างลึกซึ้งก็ลองถามดูสิ”

ท่านชี้มือไปยังสัตว์นรกตนหนึ่งซึ่งกำลังถูกคมหอกทิ่มแทงตรงกลางอกอยู่ตลอดเวลา ปลายหอกฝังลึกลงไปจนทะลุออกด้านหลัง แล้วถอนออกมาจ้วงแทงซ้ำไปอีก พอถึงครั้งที่สามที่สี่ สัตว์นรกตนนั้นก็พลันแน่นิ่งขาดใจตาย ก่อนจะฟื้นขึ้นโดยอัตโนมัติเพื่อรับการทิ่มแทงต่อไปอย่างไม่จบสิ้น

สามเณรพาหุงรีบทำตามที่ท่านบอกด้วยการส่งกระแสดิจเปี่ยมเมตตาไปยังสัตว์นรกตนนั้น

“กราบนำสการพระคุณเจ้าด้วยความเคารพยิ่ง”

ยังไม่ทันที่สามเณรพาหุงจะได้กล่าวอะไร สัตว์นรกตนนั้นก็ได้แสดงความปลื้มอกปลื้มใจ รีบก้มลงกราบแทบเท้า บัดนั้นเองสามเณรน้อยได้สังเกตเห็นว่าหอกที่อกของสัตว์นรกตนนั้นได้หายไปแล้ว

“เจริญพร”

“เพื่อบูชาคุณของพระคุณเจ้าที่แผ่เมตตาต่อเกล้ากระผม ทำให้ได้รับการว่างเว้นจากทุกขเวทนาชั่วขณะหนึ่ง เกล้ากระผมขอเล่าบุญกรรมของตนที่ทำตอนเป็นมนุษย์อยู่บนโลก เพื่อพระคุณเจ้าจะได้เอาไปเทศนาสั่งสอนเป็นอุทาหรณ์แก่มนุษย์ที่ยังประมาทมัวเมาอยู่”

สามเณรพาหุงรู้สึกอัศจรรย์ใจยิ่งนักที่สัตว์นรกตนนั้นเหมือนรู้ความประสงค์ทุกอย่าง จึงส่งกระแสดิจมอมเข้าไปในเวadtaxของสัตว์นรกตนนั้นอีกครั้ง พลันนั้นเอง สามเณรน้อยก็ได้เห็นภาพฉายชัดผุดขึ้นเบื้องหน้า เหมือนว่าตนเองกำลังยืนดูภาพยนตร์

ชายคนหนึ่งแต่งกายภูมิฐาน ใส่สูทผูกไทตามสากลนิยม กำลัง

นั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานในห้องใหญ่โถงโหล้น เพอร์นิเจอร์ตกแต่งล้วนแล้วแต่ใช้ของดีมีรสนิยม อีกทั้งตามมุมห้องยังประดับด้วยวัตถุโบราณอันประเมินค่ามิได้ ไม่ว่าจะเป็นเทวรูป พระพุทธรูปหลากหลายปางลีลา รวมไปถึงเครื่องปั้นดินเผารูปทรงต่างๆ

“ไ้บ๊ิด ไ้บ๊ิดไ้ว้ย อยู่ข้างนอกรีเปล่าวะ เข้ามาหาอ้าวหน้อย”

สิ้นเสียงชายผู้นั้น หนุ่มร่างทะมัดทะแมงคนหนึ่งก็รีบกุสีกุจวิ่งท้อไหลเข้ามาหา

“ไปเตรียมรถ วันนี้อ้าวจะไปธุระข้างนอกสักหน้อย”

สิ้นเสียงอันแฝงด้วยอำนาจนั้น ชายหนุ่มคนดังกล่าวก็รีบวิ่งออกไปยังที่จอดรถ ก่อนจะทำหน้าที่นายสารวัตรยุโรปราคาหลายล้าน มารอรับผู้เป็นนายที่หน้าคฤหาสน์

“จะไปไหนหรือขอรับนายท่าน”

“พาอ้าวไปดูสถานที่สร้างโครงการใหม่หน้อย”

สถานที่ดังกล่าวคือย่านชุมชนแออัดอันเลื่องชื่อ ซึ่งกำลังจะถูกเปลี่ยนเป็นห้างสรรพสินค้ายักษ์ใหญ่ในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า ติดตรงที่ผู้คนในชุมชนไม่ยอมรื้อถอนที่อยู่อาศัยตัวเองออกไปง่ายๆ เป็นเหตุให้ผู้เป็นเจ้าของอยากจะทำด้วยสายตาตัวเอง เพื่อจะหาทางขับไล่ผู้คนเหล่านั้นออกไปโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายและค่าทดแทนใดๆ

ยุโรปคันงามแล่นไปบนถนนเลียบชุมชนแออัดอย่างช้าๆ ภาพที่อยู่อาศัยผุพังระเกะระกะซึ่งถูกปลูกสร้างแบบง่ายๆ ฝาทำด้วยสังกะสีเก่า มีสภาพไม่ต่างจากกองขยะ ชัดแย้งกันอย่างสิ้นเชิงกับรถคันหรู ที่มองแล้วประหนึ่งว่ารถคันดังกล่าวเป็นสิ่งแปลกปลอมหลุดมาจากอีกภพโลก

“อ้าวคิดวิธีขับไล่ไ้พวกเศษสวะคนจนเหล่านี้ได้แล้ววะไ้บ๊ิด”

“ทำอย่างไรครับท่าน”

“เผลอ!”

คำตอบห้วนๆ แต่แฝงพลังเยือกเย็นอำมหิต ทำให้ใบหน้าของผู้เป็นนายดูน่ากลัวจนชวนพรันพรึง คนขับรถหนุ่มเหลียวดูทางกระจกหลังแวบหนึ่ง ก่อนทำหน้าที่ของตนต่อไปไม่ต่างจากหุ่นยนต์

คืนนั้นนั่นเองความโกลาหลอลหม่านได้เกิดขึ้นที่ชุมชนดังกล่าว

เมื่อจู่ๆ เบลวเพลิงปริศนาก็ลุกโชนขึ้นจากเพิงเก่าๆ มุมหนึ่ง ก่อนจะลุกลามไปอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นอัคคีภัย ก่อความวินาศสันตะโรให้ที่อยู่อาศัยในชุมชนอวดวายุไปหมดสิ้นภายในเวลาไม่นาน ชาวบ้านต่างหอบลูกจูงหลานหนีตายกันอย่างไม่คิดชีวิต คนเฒ่าคนแก่รวมไปถึงผู้ทุพพลภาพที่ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ต้องล้มเวยชีวิตในกองเพลิงอย่างน่าอนาถใจ

เสียงแม่เรียกลูก ผู้เรียกเมีย คนเฒ่าคนแก่เรียกหลาน เสียงเด็กๆ ร้องให้จำเคล้าระงมเสียงร่ำไห้คร่ำครวญของคนรักและญาติมิตรที่เป็นผู้สูญเสียดังเซ็งแซ่ไปหมด สภาพพื้นที่จากเคยรกรงสมด้วยสิ่งปลูกสร้างเพื่อทำเป็นที่อยู่อาศัย บัดนี้แลดูเตียนโล่งจนราบเป็นหน้ากลอง เบลวควันสีเทาลอยอ้อยอิ่งอยู่ทั่วบริเวณ

ในคฤหาสน์หรู ชายผู้เป็นเจ้าของโครงการกำลังคลั่งแค้นไว้อยู่

ชั้นตึดย่ำมใจ ก่อนจะกระดกดื่มรวดเดียวหมดแก้ว ภาพไฟลุกไหม้ชุมชนแออัดที่ปรากฏในข่าวโทรทัศน์สร้างความสุขให้แก่ชายผู้นั้นยิ่งนัก เสียงร่ำไห้คร่ำครวญของคนจนในภาพไม่ต่างจากเสียงดนตรีประกอบจิตเขารู้สึกสาแก่ใจจนต้องเดินไปหยิบขวดไวน์มาเติมอีกแก้ว ก่อนจะดวดที่เดียวหมดเกลี้ยงอีกครั้ง

พลันนั้นเองภาพปัจจุบันก็ปรากฏแก่สามเณรพาหุ สัตว์นรกตน

นั้นหยุดนิ่งชั่วครู่คล้ายกำลังทบทวน ไม่ก็ลำนึกอะไรบางอย่างก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงแทบแห้ง

“กระผมตอนมีชีวิตอยู่ ได้ทำการเบียดเบียนข่มเหงผู้อื่น ถือว่าตัวเองมีอำนาจวาสนา มีเงินทองล้นฟ้า ไม่เคยสนใจไยดีความทุกข์ร้อนของใคร ดำเนินธุรกิจบนหยาดเหงื่อแรงงานของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และไม่เคยคิดจะสร้างบุญสร้างกุศลเลยสักครั้ง บั้นปลายชีวิตได้ป่วยด้วยโรคร้าย เงินทองมากมายที่มีช่วยได้เพียงค่ารักษาพยาบาลและได้นอนโรงพยาบาลดีๆ แพงๆ เท่านั้น แต่ไม่อาจซื้อชีวิตตัวเองเอาไว้ได้

สุดท้ายต้องทิ้งทรัพย์สินทุกอย่าง ตายแล้วก็ยังต้องมารับกรรมยังสถานที่แห่งนี้ ทุกวันกระผมเฝ้ารอส่วนบุญส่วนกุศลจากลูกหลานญาติมิตร แต่พวกเขาเองก็ล้วนมีความประมาทในทรัพย์สินมรดกไม่ต่างจากกระผม ไม่เคยคิดทำบุญทำกุศลเพื่อตัวเองหรืออุทิศให้ญาติที่ล่วงลับเลยแม้แต่น้อย”

สามเณรพาหุเกิดธรรมสังเวชอย่างเหลือประมาณ คิดโพล่ไปถึงผู้คนบนโลกมนุษย์หลายคนที่กำลังเล่นอยู่กับไฟ หลงมัวเมาในอำนาจวาสนาอย่างไม่ลืมหูลืมตา ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเงินทอง กตขี้ข่มเหงคนด้อยโอกาสกว่าทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยไม่สนใจไยดีต่อคำสั่งสอนของพระสงฆ์องค์เจ้าแม้แต่น้อย นิพพานไม่หวังนรกไม่กลัวหาได้เฉลียวใจสักนิดเลยว่า บาปกรรมที่ทำอยู่จะส่งผลให้ตัวเองหมกไหม้ รับทุกขเวทนาอย่างแสนสาหัสหลังจบสิ้นชีวิตมนุษย์ไปแล้ว

“ระหว่างชายผู้หลงในอำนาจวาสนาซึ่งรังแกผู้อื่นมากกว่า ที่เห็นเมื่อครู่ กับสัตว์นรกตนนี้ ซึ่งก็คือคนเดียวกันกับชายที่ว่า เณรคิดว่าใครน่าสงสารกว่ากัน”

ท่านเอ่ยถามสามเณรน้อยเพื่อทดสอบสติปัญญา รวมไปถึงระดับ

ธรรมในจิตใจ หลังเดินจากสัตว์นรกตนนั้มาแล้ว

“กระผมคิดว่าชายผู้หลงอยู่ในอำนาจวาสนาที่เห็นในภาพบุพกรรม
น่าสงสารกว่าขอรับ”

“ทำไมละ ลองให้เหตุผลดูซิ”

“ขอรับ เพราะว่าสัตว์นรกตนนั้ ถึงแม้จะได้รับทุกขเวทนาอย่าง
แสนสาหัส แต่เขาก็สำนึกในผลกรรมของตัวเองที่เคยกระทำ ซึ่งเป็นเรื่อง
ธรรมดาที่ผู้สำนึกจะพบกับหนทางสว่างในที่สุด แต่ชายที่หลงอยู่ใน
อำนาจวาสนา แม้จะเป็นผู้เดียวกันกับสัตว์นรกตนนั้ สภาวะจิตใจของ
เขาตอนนั้นไม่มีทีท่าจะสำนึกอะไรเลย จึงเป็นเหตุให้น่าสงสารที่สุด นั้น
เพราะเขามีโอกาสทำตัวเองไม่ให้ต้องตกนรกหมกไหม้ได้ แต่ก็ไม่ได้คว้า
โอกาสนั้นเอาไว้”

ท่านหัวเราะเบาๆ อย่างชอบใจในคำตอบซึ่งเปี่ยมไปด้วยเหตุผล
สอดรับกัน อตนิกชมเชยความคิดอันบ่งถึงระดับธรรมในจิตใจของ
สามเณรน้อยไม่ได้

“ถ้าอย่างนั้นเราไปดูที่อื่นกันต่อเถอะ”

บูมที่ ๒ :

กาฬสูตตมหานรก

กายละเอียดของทั้งสองพวยพุ่งมาหยุดตรงหน้าประตูเหล็ก บานมึ่มอีกครั้ง และประตูเหล็กที่เห็น แม่เหงนมองคอดังว่า ก็ไม่อาจพบขอบประตูได้ เนื่องบนแดงฉานไปด้วยแสงไฟจาก ชุมนรกด้านในที่สะท้อนฉายขึ้น รัศมีความร้อนรุนแรงจนแนว กำแพงเหล็กเห็นเป็นเปลวพยับฉายออกมาไม่ขาดสาย ไกลๆ กันนั้นมีเสาเหล็กต้นมึ่มมาสองต้นปักโยงขึ้นในลักษณะราว ตากผ้า ตัวเขือกกะด้วยตาประมาณเท่าลำตาล มีกองผ้าบางอย่าง พาดซ้อนทับกันมากมายมหาศาล

สามเณรพาหุงมองดูแล้วเกิดความสงสัยใคร่รู้เหลือ ประมาณ แต่ไม่ทันจะเอ่ยปากพูดอะไร ทุก็ได้ยินเสียงคร่ำครวญ ร่ำร้องของสัตว์นรกด้วยอำนาจทุกขเวทนาอย่างสาหัสสากรรจ์ ทำให้เลิกสนใจราวผ้านั้นไปทันที

“ขุมนี้มีชื่อว่า กาฬสูตรตมทานรก”

ท่ามกลางสภาพแวดล้อมชวนหดหู่ ทั้งสรรพเสียงร้องที่แสน
ยังจิตให้รันทดเหลือประมาณ เสียงของท่านเหมือนทักทายดนตรีจากสวรรค์
ดังขึ้น ยิ่งใจของสามเณรน้อยให้หายจากความหดหู่สังเวช
ในบัดดล

“มหานรขุมนี้อยู่ห่างไกลจากขุมแรกที่เราได้เห็นมาแล้วลึกลงไป
ประมาณ ๑๕,๐๐๐ โยชน์ สัตว์นรกขุมนี้สวยทุกขเวทนายู่ถึง ๑,๐๐๐
ปีนรก และ ๓๖ ล้านปีมนุษย์นั้นเป็นหนึ่งวันของนรกขุมนี้ จึงนับว่ากาฬ-
สูตรตมทานรกนี้มีกรรมหนักกว่าและมีอายุมากกว่าสัตว์นรกมากนัก”

“เกณฑ์อายุเฉลี่ยของสัตว์นรกในมหานรขุมนี้มีประมาณ ๑,๐๐๐
ปีอายุกับ โดยระยะเวลาเพียงหนึ่งวันที่การทำทัณฑ์พรمانได้ผ่านพ้นไป
ก็จะนับระยะเวลาในเมืองมนุษย์ได้ถึง ๓๖ ล้านปี หากนับแบบโบราณ
จะนับได้ ๓ โกฏิกับอีก ๖ ล้านปีมนุษย์ และหากนับระยะเวลาทั้งหมด
ในมหานรขุมนี้ จึงเท่ากับเป็น ๑๒,๙๖๐,๐๐๐ ล้านปีมนุษย์

“ขุมนรกนี้มีกำแพงทั้งสี่ด้านเป็นเหล็ก พื้นก็เป็นเหล็ก ถูกเผาไฟ
จนแดงโชน นายนิรบาลจะจับเอาสัตว์นรกนอนลงไปแล้วนำเส้นบรรทัด
มาตีที่ตัว จากหัวถึงท้ายข้าง ตีตามขวางบ้าง ไม่บรรทัดนั้นทำจาก
แผ่นเหล็กที่เผาไฟจนแดงโชน เมื่อตีเส้นเป็นแนวแล้วก็จะนำเลื่อย ขวาน
มีดอโต้ หรืออาวุธที่คมกล้ำมาสับลงตามรอยที่ตีไว้ ด้วยเหตุนี้จึงได้ชื่อ
ว่า กาฬสูตรตมทานรก หมายถึง นรกขุมใหญ่ที่มีการลงโทษตามเส้น
บรรทัดดำ”

สิ้นเสียงอธิบายของท่าน พลันนั่นเองประตูเหล็กก็ค่อยๆ อ้าออก
เผยให้เห็นสภาพด้านในที่ไม่ว่าต่างจากเตาหลอมขนาดมหึมา มองไปทาง
ไหนเห็นแต่เปลวไฟพวยพุ่งอยู่ตลอดเวลา สัตว์นรกถูกนายนิรบาล
ร่างกายใหญ่โตจับให้นอนราบลงบนพื้นนรกซึ่งเป็นเหล็กร้อนระอุ ก่อน

เอาไม้บรรทัดใหญ่ที่ถูกไฟนรกเผาจนแดงจนประจุลึนอสุรกายทาบบนร่าง เสียงเนื้อสัตว์นรกถูกความร้อนจากเหล็กไม้บรรทัดทาบบดจนคล้ายไครโยนไขมันสัตว์ลงในกองไฟลุกโชน เท่านั้นยังไม่พอ ทันทีที่ไม้บรรทัดเหล็กถูกยกขึ้น ก็จะเกิดรอยดำเป็นเส้นที่ร่างสัตว์นรกนั้น นายนิรบาลสองนายก็จะช่วยกันถือเลื่อยเหล็ก ที่ใบเลื่อยคมกริบจากการถูกแผดเผาวางทาบบดตรงรอยไหม้ดำนั้นซ้ำ ก่อนจะค่อยๆ เลื่อยตัดอวัยวะออกซ้ำๆ

ยามที่คมบาดเลือนลงถึงเนื้อก็จะเกิดเสียงชวนสยดสยองยิ่งนัก ภาพกองเลือด ตับไตไส้พุงที่พุ่งทะลักออกมา เป็นภาพที่น่าเวทนาชวนสะอิดสะเอียนสุดประมาณ

ขณะที่ยืนมองทุกข์เวทนาของสัตว์นรกผู้นำลั้งเวชอยู่นั้น สามเณรพาหุรู้สึกละอายใจเป็นอย่างมาก เมื่อเหลียวเห็นสัตว์นรกผู้หนึ่งซึ่งหัวโล้น รูปลักษณ์ไม่ต่างจากพระภิกษุ รูปแรกที่เห็นสามเณรน้อยยังนึกว่าเป็นพระภิกษุเสียด้วยซ้ำ เพียงแต่ไม่เห็นสวมจีวรเท่านั้น

“ถูกต้องแล้ว สัตว์นรกผู้นี้ตอนมีชีวิตอยู่คือภิกษุที่ประพฤติผิดธรรมวินัย เป็นอลัชชี ไม่ละอายใจต่อบาป เอาศาสนาบังหน้าเพื่อหาประโยชน์ใส่ตัว กินลาภสักการะที่ชาวบ้านมอบให้ด้วยความศรัทธา หลังจากสิ้นชีวิตแล้วจึงต้องมาหมกไหม้อยู่ในมหานรกขุมนี้”

ท่านหยั่งรู้ความสงสัยของสามเณรพาหุ และเพื่ออธิบายขยายความกังขาต่างๆ จึงได้ชี้แจงต่อไปด้วยเมตตา

“พวกที่ต้องมาขุดใช้กรรมในนรกขุมนี้คือพวกเพชฌฆาต พวกที่ฆ่านักบวช รวมไปถึงพวกภิกษุสามเณรที่ประพฤติทุจริต เป็นอลัชชี”

สามเณรพาหุรู้สึกหุดหู่ใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อรู้ว่าสัตว์นรกหัวโล้นเบื้องหน้าของตน ที่แท้คืออดีตภิกษุผู้ทุจริต

“เณรเห็นเสาซึ่งราวเหล็กขนาดใหญ่ที่ปากประตูนรกขุมนี้หรือเปล่า

ก่อนเข้ามา”

“เห็นขอรับ”

“นั่นแหละคือราวที่ไว้สำหรับปลดเปลื้องผ้าสบงจีวรของพวกนักบวชทุศีลก่อนเข้ามารับโทษในนรกขุมนี้ ทุกๆ ชั่วโมงของเวลานรก จะมีนายนิรบาลพวกหนึ่งช่วยกันนำเอาผ้าสบงจีวรเหล่านั้นไปมอบให้นางเทพิตาบนสวรรค์เพื่อนำไปซักทำความสะอาด แล้วเอาไปรวมไว้ในหอผ้าไตรสวรรค์ เพื่อว่าเมื่อกุลบุตรผู้มีบุญญาธิการได้มาขอบวชแล้ว ไม่มีผ้าไตรจีวร เทวดาจะได้นำผ้าไตรจีวรจากหอนี้ไปมอบให้”

เมื่อทราบที่มาที่ไปของกองผ้าจีวรขนาดมหึมานรเวตลึงก่อนจะเข้ามายังนรกขุมนี้ ว่าที่แท้คือผ้าสบงจีวรของนักบวชทุศีล สามเณรพาหุงยิ่งรู้สึกสลดใจเหลือประมาณ ขนาดครองตนอยู่ในเพศบรรพชิตยังไม่พ้นไฟนรก หากจิตใจยังข้องติดอยู่กับกิเลส

สามเณรพาหุงเพ่งมองนัยน์ตาของสัตว์นรกหัวโล้นตรงหน้าแล้วส่งกระแสจิตบริสุทธิ์แผ่เมตตาให้ และแล้วภาพฉายบุญกรรมของสัตว์นรกตนนั้นก็ปรากฏขึ้น

กลางห้องใหญ่ติดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ ภัตตาคารอันกำลังนอน

คุ้ยโทรศัพท์มือถือยี่ห้อดังอยู่บนโซฟาหนังแท้อย่างดี ท่ามกลางสภาพสิ่งของตกแต่งห้องซึ่งมองแล้วผืนและขัดแย้งกันอยู่ในที ไม่ว่าจะเป็นตู้ไม้โบราณที่ภายในบรรจุผ้าไตรจีวร เครื่องอัฐบริขาร กับเครื่องชกผ้าระบบลัมผัสวางอยู่ใกล้ๆ มุมข้างฝาที่ติดกับห้องน้ำ หรือกระทั่งระหว่งโต๊ะชุดหมู่ใหญ่ฝั่งมุขอันมีพระพุทธรูปศิลปะสมัยสุโขทัยวางอยู่ตรงกลาง มีพานดอกไม้ประดิษฐ์ เทียนไฟฟ้าตั้งประดับไว้อย่างสวยงาม พร้อมกับเครื่องออกกำลังกายไฟฟ้าวางอยู่อีกฟาก หรือกระทั่งระหว่งฉากรูปวิจิตรงดงามของภาพพระพุทธรูปและภาพสังเวชนียสถานต่างๆ รวมไปถึง

ภาพพระเกจิชื่อดังร่วมสมัยกับตู้เย็นขนาดใหญ่

เสียงโทรทัศน์ที่พูดคุยน้าเสียงจะจำผ่านมือถือรุ่นที่กำลังนิยมกันในหมู่ดารานักแสดงตักกันอย่างล้นเชิงกับตัวผู้พูด เพราะผู้พูดคือภาพลักษณ์ของสมณะผู้สมณะ ที่ต้องละเลิก ไม่ข้องเกี่ยวกับโลก

“จ๊ะๆ คุณโยม เตียวอาตมาจะจัดให้ คุณโยมไม่ต้องเป็นห่วง คุณโยมใจเย็นอีกนิดหนึ่ง อาตมากำลังกดดันให้กลุ่มแพ่งย่อยออกไปให้หมด ที่นี้คุณโยมก็จะเป็นเจ้าเดียวที่เปิดขาย คุณโยมก็รู้แล้วนี่จะ หลวงพ่อไม่อยากจะหักหาญน้ำใจชาวบ้านที่เปิดแพ่งพระอยู่ก่อน จะทำอะไรบ่มบามไปก็ไม่ได้ เตียวพวกมันยกโขยงมาฟ้องหลวงพ่อบ้างๆ ที่นี้เราทำอะไรก็จะยิ่งลำบาก

ว่าแต่ว่า เรื่องที่คุณโยมรับปากอย่าลืมนะ ก็เรื่องนั้นไง หน้อย น้า ตีจริงๆ ดูดูมาแกลังทำเป็นอัลไซเมอร์ซะนี่ อยู่ใกล้ๆ นี่จะหยิกให้เนื้อเขียวเขียว ทำไมจะหยิกไม่ได้ พระหยิกสีกานิสัยไม่ดี ชอบทำเป็นขี้ลืม หลอกพระให้หลง ไม่เป็นอาบัติหรอกจ้ะ ยิ่งสีกานีหน้าตาน่ารักด้วยแล้ว หยิกเท่าไรก็ไม่ผิด”

หลังจากเลิกสนทนา ภิกษุรูปนั้นก็เดินไปเปิดตู้เย็น หยิบกล่องน้ำผลไม้มาเปิดดูในใส่แก้ว แล้วยืมดื่มด้วยใจเอิบอิ่มเป็นที่สุด ก่อนจะกลับไปนั่งบนโซฟาอีกครั้งแล้วหยิบรีโมตกดเปิดเพลงจากเครื่องเสียงไฮมเทียเตอร์รุ่นใหม่

เสียงดนตรีคลาสสิกนุ่มนวลดังแว่วออกมา ทำให้บรรยากาศเปลี่ยนไปทันที หากเอาโต๊ะหมู่บูชา ตู้ใส่ผ้าไตรจีวร รวมไปถึงจากพระพุทธรูปอันเป็นสัญลักษณ์ทางศาสนาออก ห้องนี้คงไม่ต่างจากห้องสวีทภายในโรงแรมหรูระดับห้าดาวอย่างไรอย่างนั้น

เสร็จจากปล่อยอารมณ์ตามเสียงดนตรีจนเคลิบเคลิ้มเต็มที่ ลักพักหนึ่ง ภิกษุรูปนั้นก็กดโทรศัพท์มือถือถือเครื่องเดิมอีกครั้ง

“ไอ้อ๊อดเตรียมตัวเอารถออก เดี่ยววันนี้หลวงพีจะไปขอปึงที่ห้าง
เดิมสักหน่อย”

พูดจบก็ลุกขึ้นไปหยิบยามล้วงเอากระเป๋าสตางค์ขึ้นมาเบะดู พอ
เห็นว่าบัตรเครดิตอยู่ครบก็หยิบจิวรีผืนใหม่ที่ลูกศิษย์ซุกด้วยน้ำยาปรับ
ผ้านุ่มจนหอมฟุ้งจูงใจขึ้นมาห่ม ก่อนจะเดินออกจากห้อง ล็อกประตู
มุ่งไปยังโรงรถหลังกุฏิ

รถยุโรปคันหรูสตาร์ทเครื่องรอกอยู่ก่อนแล้ว พอเปิดประตูเข้าไป
นั่งเบาะหลัง คนขับก็เอ่อกับภิกษุรูปนั้นเหมือนเป็นการชวนคุยกลายๆ
“วันนี้หลวงพีดูหน้าตาสดใสเป็นพิเศษ ไม่ทราบว่าได้รับข่าวดีอะไร
มาหรือครับ”

“ไอ้อ๊อด มึงไม่ต้องยุ่ง”

น้ำเสียงที่เล่นทีจริงที่ตะคอกออกมา เหมือนยิ่งทำให้ผู้ถามได้ใจ
พลอยผสมโรงหัวเราะสอพลอลูกพี่ผู้อยู่ในสมณเพศอย่างประจบ เพราะ
รู้ดีว่าบรรยากาศอย่างนี้ มีหวังได้ทิปหนักมือเป็นแน่

และเป็นจริงดังคาด หลังจากทำหน้าที่เป็นสารถีขับพาหนะยี่ห้อ
ดาวสามแฉกราชาหลายล้านพาลูกพี่ในคราบผู้ทรงศีล เดินซื้อของในห้าง
สรรพสินค้าหรูจนจุใจ กลับถึงวัดนำของไปส่งให้ถึงกุฏิเสร็จ พระลูกพี่ก็
ยื่นแบงก์สี่เทาให้หนึ่งใบ ทำเอาผู้เป็นสารถีรีบยื่นมือไปรับแทบไม่ทัน
พร้อมทำความเคารพอย่างนอบน้อมที่สุดเท่าที่จะเสสสร้างปั้นแต่งได้ นั่น
เพราะจำนวนเงินที่ได้คงทำให้วงเงินเดิมพันโต๊ะสนุกเกอร์ค่านี้ออกรส
ยิ่งขึ้นเป็นแน่

ถัดจากกุฏิหลังรูลุ้นออกไป บรรดาแม่ค้าพ่อค้าแผงพระเครื่อง
กำลังนั่งจับกลุ่มคุยกันอย่างคร่ำเคร่ง

“คราวนี้พวกเราจะหมดทางทำมาหาหากันแน่”

หนึ่งในนั้นพูดด้วยประโยคเจือคำพรุสวาทออกมาอย่างเหลืออด ทำให้หลายๆ คนถึงกับฉวยแวเคียดแค้นออกมาทางแวตาทา

“ถือว่าตัวเองเป็นพระเลขาฯ เจ้าอาวาส ทำตัวเป็นมาเฟียคุมวัด กตตันให้พวกเราย้ายออกไป คงได้เงินพาดหัวโล้นๆ จากอ๊ะเจ้าให้แล้ว สิท่า มั่นนำหนัก”

อีกคนเคียดแค้นถึงกับหมายมั่นปั้นมือคิดทำร้ายให้เลือดตกยางออก รวากับว่าผู้ที่พวกตนกำลังพูดถึงมิได้อยู่ในฐานะผู้ทรงศีล

“ทีนี้พวกเราจะเอาไงดี ยอมย้ายออกตามที่มันประกาศยื่นคำขาด ไว้รีเปลา หรือจะไปพูดกับตัวเจ้าอาวาสให้รู้ตัวรู้แดงเสียเลย ขึ้นเป็น อย่างนี้ไม่ดีแน่ ลูกข้าสามคนต้องกินต้องเรียนหนังสืออะไร”

“แต่กว่า พวกเราไปพูดกับเจ้าอาวาสก็ไม่มีประโยชน์อะไร ท่านแก่ แล้ว แถมยังเลิกยุ่งเกี่ยวกับเรื่องแพงพระในวัด ยกหน้าที่ทั้งหมดให้ พระเลขาฯ ยังไงเสียพวกเราก็ต้องโดนบีบให้ย้ายออกอยู่ดี...มีวิธีเดียวที่จะหยุดได้”

“วิธีไหน!”

ทุกคนในที่นั้นพร้อมใจกันร้องถาม เนื่องจากทั้งหมดไม่ต่างจาก กำลังถูกลอยคออยู่ในห้องทะเลแห่งชะตากรรม ร่ำๆ จะหมดลมหายใจ อยู่รอนๆ พอมีท่อนไม้แห่งความหวังปรากฏขึ้นจึงต่างรีบไขว่คว้าทันที

“มีก็แล้วกัน”

คนพูดแวตาทอประกายวูบหนึ่ง ก่อนใบหน้าเหี้ยมเกรียมด้วย ผ่านการกรำงานกลางแจ้งมาไซกไซจนจะผุตรอยยิ้มเยือกเย็น จนทุกคนที่ นั่งอยู่รู้สึกใจคอไม่ดีขึ้นมา

ภาพความโกลาหลเกิดขึ้นในเช้าวันต่อมา เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ได้รับแจ้งว่ามีการฆาตกรรมเกิดขึ้นภายในวัด พอมาถึงสถานที่เกิดเหตุ พบร่างพระภิกษุผู้ทำหน้าที่เป็นพระเลขาฯ ส่วนเจ้าอาวาสถูกคนร้ายไม่ทราบจำนวนบุกเข้าทำร้ายทุบตีระช่ำระชวยของแข็งจนกะโหลกยุบ นอนมรณภาพอยู่ในกุฏิ คนร้ายได้รื้อค้นสิ่งของมีค่าติดตัวไปด้วย ตำรวจจึงสันนิษฐานว่ามูลเหตุน่าจะมาจากการฆ่าชิงทรัพย์ เพราะภิกษุผู้มรณภาพมีทรัพย์สินในกุฏิเป็นจำนวนมาก

จากการสอบถามพ่อค้าแม่ค้าแผงพระเครื่องภายในวัด ปรากฏว่าทุกคนไม่รู้ไม่เห็นอะไรผิดปกติทั้งสิ้น และต่างให้การทางเดียวกันว่าน่าจะเป็นฝีมือของคนต่างด้าวที่เคยเข้ามาทำงานในวัด

แม้ความอวอบอิมทางกายจะกลายมาเป็นเหี่ยวแห้งซีดเซียว หมอง

คล้ำ ขมุขขมอม รวมไปถึงปรากฏแผลเหวอะหวะน่าเวทนา แต่แววตาของสัตว์นรกตรงหน้ายังพอจะบ่งให้รู้ว่าเป็นบุคคลเดียวกับพระภิกษุรูปที่ปรากฏกายเมื่อครู่

สามเณรพาหุงมองดูรอบๆ ก็พบว่ามียุวกชนผู้ซึ่งเป็นผู้ไปฆาตกรรมอดีตภิกษุรูปนี้รวมอยู่ด้วย ทุกคนล้วนได้รับวิบากกรรมในทีเดียวกัน และพอชดใช้บาปกรรมขุมนี้เสร็จก็จะต้องแยกย้ายไปรับใช้กรรมที่นรกขุมอื่นๆ ต่อ ตามแต่ใครทำกรรมหนักได้ไว้ ช่างน่าเวทนายิ่งนัก

“พระศาสนาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันมีคนไม่ดีเข้ามาปลอมปนเพื่อหวังประโยชน์อย่างไม่เกรงกลัว ยิ่งยุคปัจจุบันมนุษย์มีจิตใจเสื่อมโทรม ใช้พระศาสนาเป็นแหล่งพักตัวจนอ้อมหมีพื้มัน และมีมากกว่าทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา ทำให้พระภิกษุสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบต้องติดร่างแหรับกรรมไปด้วย ถือเป็นเรื่องน่าสลดหดหู่ยิ่งนัก

เนรลองดูบุพกรรมของสัตว์นรกหัวโล้นอีกตนหนึ่งสิ...จะเห็นข้อเปรียบเทียบอย่างชัดเจนระหว่างสงฆ์สุปฏิปันโนกับคนชั่วในคราวพระสงฆ์”

หลังจากเอ่ยเสร็จท่านก็ชี้ให้สามเนรพาหุงมองไปที่สัตว์นรกตนหนึ่งที่มีศีรษะโล้นเช่นกัน ซึ่งกำลังถูกนายนิรบาลเลื่อยด้วยเลื่อยนรกคมกริบ และส่งเสียงร้องคร่ำครวญอย่างน่าเวทนา

สามเนรพาหุงส่งกระแสจิตไปยังสัตว์นรกตนนั้น ทันทีที่รับรู้กระแสจิตเปี่ยมด้วยเมตตาจากสามเนรน้อย สัตว์นรกตนนั้นก็หลุดจากการทรมานไปในบัดดล

นายนิรบาลคุกเข่าลงกับพื้นนรก ทำความเคารพผู้ทรงศีลทั้งสอง และเปิดทางให้สัตว์นรกตนนั้นเข้ามาหาเพื่อบอกบุพกรรมของตนเองโดยละเอียด ตามความต้องการของสามเนรพาหุง

และเมื่อสัตว์นรกหัวโล้นดังกล่าวเข้ามานั่งคุกเข่าตรงหน้า ด้วยอำนาจบุญญาบารมีของผู้ทรงศีลทั้งสอง สัตว์นรกตนนั้นจึงได้คืนร่างเดิมเมื่อสมัยครั้งมีชีวิตอยู่บนโลกมนุษย์ ทำให้สามเนรพาหุงรู้ว่า แท้แล้วสัตว์นรกตนนี้ก็คืออดีตพระภิกษุ ชาติแต่ว่าไม่ได้หุงผ้าสบงจีวรเท่านั้น

เพื่อต้องการทราบบุพกรรมอย่างละเอียด สามเนรพาหุงจึงเพ่งกระแสจิตมองเข้าไปในเววตาของสัตว์นรกตนนั้นอีกครั้ง ทันใดนั้นภาพฉายเรื่องราวชั่วช้าของผู้ที่แอบอ้างตนเป็นสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พร้อมกับสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอีกรูปก็พลันปรากฏขึ้น

แม้จะล่วงเลยเที่ยงคืนไปแล้ว แต่เขียน สามเนรนักเรียนบาลี
จากต่างจังหวัด ยังคงคร่ำเคร่งต่อการอ่านหนังสือตำราอย่างมุ่งมั่น เนื่องจากว่าจะหาวัดที่อยู๋ในเมืองหลวงได้ พระอาจารย์ต้องบากหน้าตะลอนเข้าวัดไหนออกวัดนี้เพื่อฝากลูกศิษย์ให้มีที่พำนักเรียน เมื่อมีที่

อยู่แล้วก็ต้องทุ่มเทให้การศึกษาอย่างถึงที่สุด เพื่อตอบแทนคุณพระอาจารย์ชรา ผู้ซึ่งไม่มีสมณศักดิ์และตำแหน่งการปกครองคณะสงฆ์ใดๆ และยังจำวัดอยู่ที่วัดบ้านนอกห่างไกลความเจริญ

อีกไม่กี่เดือนข้างหน้าก็จะมีสอบบาลีสนามหลวงขึ้น นั่นหมายถึงสามเณรเขียนจะต้องทุ่มเทหนักกว่าเดิมขึ้นเป็นเท่าทวี เนื่องจากการเรียนบาลีไม่มีคะแนนเก็บ คะแนนจิตพิสัย หรือเวลาเรียนอะไรทั้งสิ้น เรียนปีหนึ่งเต็มๆ สอบวัดผลสองวัน ไม่ผ่านก็ต้องเรียนใหม่สอบใหม่ ปีหน้า ปีไหนกรรมการซึ่งโดยมากอยู่ในส่วนกลางกรุงเทพฯ ออกข้อสอบแล้วนักเรียนสอบได้มาก ปีนั้นแสดงว่ากรรมการไม่มีคุณภาพ ต้องออกข้อสอบแล้วนักเรียนสอบได้น้อยจึงจะเป็นที่พอใจ

“นี่คุณ! นอนสักที่เถอะ ผมนอนไม่หลับ แสงไฟมันแยงตา”

เขียนสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงสามเณรผู้มาอยู่ก่อนในห้องนี้ตะโกนขึ้นด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ แต่เพื่อไม่ให้เกิดความบาดหมางขึ้นระหว่างกัน สามเณรเขียนจึงเป็นฝ่ายยอมด้วยการลุกขึ้นเดินไปปิดโคมไฟตรงหัวโต๊ะลง ก่อนจะหยิบหนังสือไปนั่งอ่านข้างนอก อาศัยแสงสว่างจากเสาไฟฟ้าที่เปิดทิ้งไว้นอกกระเบื้องตลอดคืนเพื่อดูตำรา หนอยงัดดีกว่าทำให้เพื่อนร่วมห้องต้องหงุดหงิดรำคาญ

อรุณคือสามเณรผู้มาอยู่ก่อน หรือเรียกได้ว่าเป็นเจ้าถิ่น เนื่องจากเป็นคนท้องที่ และมีครอบครัวอยู่ใกล้ๆ วัด ตอนพระอาจารย์นำเขียนมาฝากกับเจ้าอาวาสวัดนี้ แรกทีเดียวท่านเจ้าอาวาสบอกปฏิเสธไม่รับไว้ให้เหตุผลว่ากุฏิเต็ม แต่เมื่อพูดคุยกุศลสอบถามจนรู้ว่าอาจารย์และลูกศิษย์ทั้งสองได้เที่ยวตะลอนหาวัดสำหรับเป็นที่พำนักมาแล้วเกือบทั่วเมืองหลวงก็ยังไม่ได้ และกำลังจะตัดสินใจกลับวัดบ้านนอกหากยังหาไม่ได้อีกในวันนี้ จึงเมตตารับไว้ โดยให้พักร่วมกุฏิกับเพื่อนสามเณรรุ่นราวคราวเดียวกัน ซึ่งก็คือสามเณรอรุณ

การที่ต้องเสียความเป็นส่วนตัวไป ทำให้เจ้าของห้องเดิมไม่ค่อยพอใจสามเณรเขียนรัก แต่ก็ไม่กล้าคัดค้านอะไร จึงพยายามบีบเพื่อนร่วมห้องคนใหม่ทุกวิถีทางเพื่อให้หอบข้าวของย้ายออกไปเอง

ด้วยความที่สามเณรเขียนรักและมุ่งมั่นในการศึกษา กอปรกับยึดคำสอนของพระอาจารย์ที่ให้ไว้ในวันสุดท้ายก่อนกลับ ที่สอนว่าให้ขยัน อดทน ดำรงตนอยู่ในกรอบศีลวินัย และเน้นย้ำว่าประพัตติให้ได้ทั้งสามข้อนี้ แล้วจะประสบความสำเร็จ จึงพยายามอดทนในทุกๆ เรื่อง

ด้วยความเป็นเด็กชนบท ผ่านชีวิตลำบากมาตั้งแต่เด็ก ถูกท้องนาท้องไร่เคี้ยวกรำร่างกายและหัวใจให้แข็งแรง ไม่ย่อท้ออะไรง่ายๆ ดังนั้นไม่ว่าจะโดนกดดันกลั่นแกล้งอย่างไรจึงไม่เคยบิรปาก

ถึงแม้สามเณรอรุณกับสามเณรเขียนจะเล่าเรียนในชั้นเดียวกันคือ ประโยค ๑-๒ หลักสูตรไวยากรณ์และแปลตำราธรรมบทคาถา แต่ดูเหมือนว่าสามเณรอรุณจะไม่ค่อยคร่ำเคร่งกับการเรียนเท่าใดนัก จนถึงช่วงสอบนั้นแหละสามเณรเขียนจึงได้รู้สาเหตุ ว่าสามเณรอรุณนั้นมีหลงอาเป็นถึงกรรมการคุมสอบแบบผูกขาด นั่นคือนักเรียนบาลีชั้นประโยค ๑-๒ ตลอดจนถึงประโยค ๕ จะมาสอบกันที่สนามสอบวัดนี้

การทุจริตเพื่อให้หลานตัวเองสอบผ่านจึงเกิดขึ้นอย่างน่ารังเกียจ โดยเฉพาะครั้งสุดท้ายสอบประโยค ป.ธ. ๕ สามเณรอรุณนั้นขาดสอบไปหนึ่งวันเพื่อไปเที่ยวกับคณะทัวร์ที่ประเทศอินเดีย-เนปาล โดยเจ้าของคณะทัวร์ถวายเป็นตัวเดินทางฟรีแก่พระภิกษุสามเณรที่เดินทางไปด้วย เนื่องจากศรัทธาในบวรพระพุทธศาสนา และอยากให้ภิกษุสงฆ์องค์สามเณรได้มีโอกาสไปนมัสการสังเวชนียสถาน โดยหาเรื่องเกี่ยวกับการสอบบาลีไม่ เพราะถ้ารู้คงไม่ยินดีให้สามเณรอรุณทิ้งการสอบเป็นแน่ แต่เมื่อผลประกาศสอบออกมา ปรากฏว่าสามเณรอรุณมีชื่อสอบผ่าน

พฤติกรรมของสามเณรอรุณ นอกจากเรื่องทุจริตการสอบบาลี

แล้ว ยังมีเรื่องอื่นอีกมากมายที่สามเณรเขียนพยายามเอาหุ้ไปนาเอาตาไปไร่ ไม่ใส่ใจนำพา เพราะคิดว่าใครทำกรรมอะไรไว้ กรรมนั้นย่อมตามสนองเองภายหลัง ใครทำดี...ดี ใครทำชั่ว...ชั่ว อยู่ในตัวของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมเชิงชั่วสาวกับลูกสาวโยมอุปัฏฐากที่มาหาถึงกุฏิ ยามเย็นไม่ขาด

โดยโยมผู้อุปัฏฐากหาว่า ไม่ว่า บัดนี้สามเณรหนึ่งรูปในสองรูปซึ่งตนเองถวายตัวเป็นเจ้าภาพเรื่องการศึกษาด้วยความศรัทธา จะคิดในทางชั่วร้ายต่ำช้าเช่นนี้ ไม่ควรค่าแก่การกราบไหว้ สามเณรเขียนรู้สึกเจ็บปวดทุกครั้งที่ได้รู้เห็นเหตุการณ์ย่ำยีเกียรติยศผ้ากาสาวพัสตร์แล้วต้องทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเช่นนั้น

หลังจากสอบเปรียญธรรม ๕ ประโยคจบ และผลออกมาทั้งสามเณรเขียนและสามเณรอรุณล้วนสอบผ่าน ทำให้เจ้าอาวาสยินดีเป็นอย่างมาก ถึงกับจัดงานฉลองให้สามเณรเปรียญทั้งสองเป็นการพิเศษ

หลังจากงานฉลองเสร็จแคว้นเดียว สามเณรเขียนก็กราบลาเจ้าอาวาสกลับบ้านนอก ทิ้งการเรียนบาลีเอาไว้เพียงเท่านั้น แม้เจ้าอาวาสจะทัดทานอย่างไรก็ไม่สามารถเปลี่ยนความคิดอันเด็ดเดี่ยวของสามเณรเขียนได้

‘ทำไมไม่เรียนต่อให้จบประโยค ๙ ละเณร เหลืออีกไม่กี่ปี การเรียนของเณรก็อยู่ในเกณฑ์ดี สอบไม่เคยตก ทั้งไปอย่างนี้เสียตายเย’

สามเณรเขียนไม่ตอบเจ้าอาวาส ตั้งใจว่าไว้คอยตอบกับพระอาจารย์ที่วัดบ้านนอกถึงสาเหตุการเลิกเรียนกลางคัน แต่แล้วพอลกลับไปถึงพระอาจารย์ก็เพียงถามว่า ‘กลับมาแล้วหรือ’ จากนั้นท่านก็ไม่ได้พูดถึงการเรียนบาลีอีกเลย ตราบจนวันมรณภาพ

หลายสิบปีต่อมา ชาวการฉลองสมณศักดิ์ควบคู่ไปกับการฉลอง

ตำแหน่งเจ้าคณะภาคของเจ้าคุณอรุณอุฎฺฐากุณิกขัยนำไปจ้างให้สื่อมวลชน ทั้งแขนงหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ จากส่วนกลางและท้องถิ่นให้ช่วยลงข่าว ให้อย่างครึกโครม อีกทั้งมีการติดป้ายอิงค์เจทขนาดใหญ่ตามสามแยก สี่แยกของถนนเส้นสำคัญแทบทุกที่ ในป้ายแจ้งรายละเอียดงานอย่าง ถัดวัน มีมหรสพตลอดงาน มีดนตรี โคโยตีโซว์ มีพระระดับราชาคณะ จากส่วนกลางมาเจริญพระพุทธมนต์ ซึ่งตำแหน่งการปกครองคณะสงฆ์ ระดับภาคนั้นมีอำนาจการปกครองครอบคลุมจังหวัดต่างๆ ในภูมิภาค นั้นๆ และเพื่อประกาศการมีด้านการปกครอง บรรดาอุฎฺฐากุณิกขัยลูกหาของ เจ้าคุณอรุณจึงออกฎีกาหมิ่นตพระสังฆาธิการระดับเจ้าอาวาสทุกวัดในพื้นที่การปกครองมาร่วมงาน ในรายนามวัดต่างๆ ที่หมิ่นตนั้นได้รวมไปถึงวัดของพระมหาเขียนด้วย

ด้วยเหตุผลนี้ ทำให้หลังจากทำวัตรเย็นเสร็จ มหาเขียน พระภิกษุ บ้านนอกซึ่งเคยใช้ชีวิตในเมืองหลวงเพื่อการศึกษาสมัยเมื่อครั้งเป็น สามเณรน้อย นั่งนึกทบทวนพฤติกรรมต่างๆ ในอดีตของเพื่อนร่วมเรียน ว่า ควรแล้วหรือที่จะปล่อยให้ทำหน้าที่ปกครองคณะสงฆ์ ควรแล้วหรือ ที่จะปล่อยให้คนทุศีลคดโกงได้เป็นใหญ่ในหมู่สงฆ์

พระมหาเขียนนั่งนึกถึงพระพุทธพจน์ว่า **‘นิคฺคณฺเห นิคฺคหารทํ ปคฺคณฺเห ปคฺคหารทํ - พึงยกย่องคนที่ควรยกย่อง พึงชมคนที่ควรชม’** ซึ่งสะท้อนก้องกลับไปกลับมาในสมอง ในใจอยากจะวางเฉยให้สมกับ ผู้ที่ได้ชื่อว่าบรรพชิต ซึ่งสมควรจะปล่อยวางละเลิกต่อรูปธรรมนามธรรม สิ่งของแฉะต่างๆ แต่ถ้าไม่ซึ้ง ไม่เข้าใจจัดการ ปล่อยให้คนไม่ดีมีบทบาท เป็นผู้นำ ทั้งๆ ที่รู้ๆ อยู่และสามารถเข้าไประงับได้ ก็คงไม่ต่างอะไรจากเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในการปล่อยให้คนชั่วลอยนวล

พระมหาเขียนพยายามนึกไตร่ตรองอย่างรอบคอบที่สุด นึกไป

ต้นเหตุแห่งบัพตัญญูตีลทั้ง ๒๒๗ ข้อ ที่เหล่าพระภิกษุสมัยพุทธกาล นำเอาพฤติกรรมของสงฆ์ด้วยกันขึ้นมากล่าวโทษในที่ประชุมโดยไม่ทำตนวนางเฉย ปล่อยวางต่อพฤติกรรมไม่เหมาะสมของภิกษุบางรูปที่ก่อขึ้น เป็นเหตุให้พระพุทธองค์ทรงเรียกประชุมสงฆ์แล้วอาศัยหลักธรรมาธิปไตยตัดสิน นำไปสู่การวางบัพตัญญูตีลข้อธรรมวินัยต่างๆ ส่งผลให้มีการจารบันทึกลงในพระธรรมวินัยปิฎกตราบเท่าทุกวันนี้

ฟ้าคล้อยต่ำลง ไก่แจ้ววัดเริ่มทยอยกันบินขึ้นไปนอนบนต้นไม้
ส่งเสียงหยอกล้อจิกตักันให้ได้ยินตลอดเวลา จักจั่นเรไรระงมร้องโหม เป็นระลอกประชันกันระหว่างพวกที่เกาะอยู่ที่ต้นหูกวางใหญ่กับต้นพิกุลข้างศาลาการเปรียญดังกังวานไปทั่ว

อาณาบริเวณซึ่งร่มครึ้มไปด้วยแมกไม้มานานานชนิด มีพระอยู่จำวัดรูปเดียวคือมหาเถรียง สรรพสัตว์ต่างๆ พากันมาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ตกคำบรรดาสัตว์เหล่านั้นต่างพากันลาแสงตะวันเสียงดังเซ็งแซ่ไปทุกสุมทุมพุ่มไม้

พระมหาเถรียงนั่งฟังเสียงธรรมชาติเหล่านี้ไป พร้อมกับพยายามนึกหาวิธีที่ดีที่สุดสำหรับการต่อเรื่องที่เกิดขึ้น เพราะตัดสินใจอย่างแน่วแน่แล้วว่า จะเข้าไปชำระเรื่องนี้ให้ถูกต้องตามพระธรรมวินัย นั่นเพราะคิดว่า ตนเองอุตส่าห์จำเรียนมาจนถึงเป็นมหาเปรียญ จดจำคำสอนรวมไปถึงบัพตัญญูตีลต่างๆ ไว้มากมาย หากนิ่งเฉย ไม่กระทำการใดๆ พระศาสนาจะถูกคนไม่ดีย่ำยีดูหมิ่นอย่างย่ำใจ

คิดได้ดังนั้นแล้วภิกษุบ้านนอกก็เริ่มจัดเตรียมการต่างๆ ตามลำดับ แรกสุดต้องเดินทางไปพบมรรวาสสองคนเสียก่อน

“โยมจำอาตมาได้ไหม”

หญิงวัยกลางคนพยายามเพ่งดูใบหน้าภิกษุที่เดินทางมาพร้อมกับชายชราคนหนึ่ง โดยบอกความประสงค์ว่ามีเรื่องเกี่ยวกับพระศาสนาอยากให้อย่างช่วยเหลือ

“ขอโทษจริงๆ เจ้าคะ ดิฉันจำไม่ได้”

“อาตมาคือสามเณรเขียน ที่เคยอาศัยอยู่ห้องเดียวกันกับเจ้าคุณอรุณสมัยยังเป็นเณร โยมพอจะจำได้หรือยัง”

พอนางได้ยินคำว่า ‘เจ้าคุณอรุณ’ สีหน้าก็ตกงวยอย่างเห็นได้ชัด ก่อนจะค่อยๆ ผงกหัวช้าๆ แล้วพูดขึ้นว่า

“อ้อค่ะ ดิฉันพอจะจำได้แล้ว ท่านดูเปลี่ยนไปมาก พอบอกชื่อดิฉันจึงจะจำได้ เป็นไงบ้างคะ หายเจ็บไปเลย พอคุณแม่ทราบที่ท่านกลับบ้านนอกครั้งนั้นก็เสียใจมากที่ไม่ได้เดินทางไปส่ง คุณแม่ยังฝากบอกดิฉันเลยนะค่ะว่าถ้าเจอท่านในวันข้างหน้า ขอให้ฉันมันต์ไปสวดบังสุกุลโกฏิบรรจุกระดูกให้ด้วย”

“โยมแม่เสียชานหรือยัง”

พระมหาเขียนรู้สึกใจหายที่อดีตโยมอุปัฏฐากซึ่งเคยเอื้อเฟื้อปัจจัย ๔ ให้ตนได้ลาจากโลกไปโดยที่ตนเองไม่ได้เดินทางมาร่วมพิธีศพด้วย

“ก็เกือบสิบปีแล้วเจ้าคะ ว่าแต่ท่านมีเรื่องอะไรให้ดิฉันช่วยหรือคะ”

มหาเขียนมองหน้าชายชราที่มาด้วยกันเหนื่อยหนึ่ง ก่อนจะบอกความประสงค์ออกไป ซึ่งตลอดเวลาหญิงวัยกลางคนผู้เป็นบุตรสาวของอดีตโยมอุปัฏฐากนั่งฟังไปด้วยแวตาเศร้าหมอง

“อาตมาไม่ได้บังคับให้โยมร่วมด้วย เพราะรู้ว่าเรื่องนี้กระทบถึงเกียรติยศและศักดิ์ศรีของโยม เพียงแต่อยากให้อย่างรับรู้ เนื่องจากพระศาสนาของเรานับวันจะถูกคนไม่ดี โดยเฉพาะชาวพุทธด้วยกันเอง

บ่อนทำลายอย่างแสนสาหัส นั่นเพราะพวกเรา บรรดาพุทธบริษัทต่างพากันเพิกเฉย ไม่ใส่ใจดูแล เรามีแม่แบบ มีระบอบที่พระศาสดาของเราวางไว้อย่างดีที่สุสุด แต่เราไม่ได้สนใจเอามาใช้อย่างจริงจัง คนไม่ดีจึงได้ช่องและสามารถอาศัยพระศาสนาของเราประกอบอกุศลกรรมได้ตราบเท่าปัจจุบัน”

“ก่อนที่อาตมาจะตัดสินใจเข้ามาชำระเรื่องนี้ ก็ได้คิดแล้วคิดอีกถึงผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้น และเมื่อหักล้างกันระหว่างผลเสีย ซึ่งอาจจะถูกมองว่าสาวไส้ให้กากิน ชุตค้ายเรื่องเสื่อมเสียให้แดงขึ้น แลหาเรื่อง กับผลดีคือสามารถจัดคนไม่ดีให้ออกไปจากพระพุทธานุศาสน์ อาตมาคิดว่าสามารถหักล้างกันได้ และชอบด้วยเหตุผลประการทั้งปวงที่จะทำ”

“เวลานี้ข่าวเสื่อมเสียของพระสงฆ์ มีปรากฏให้เห็นตามหน้าหนังสือพิมพ์อยู่บ่อยๆ อาตมาคิดว่านักข่าว สื่อมวลชนทั้งหนังสือพิมพ์และทีวีนี้แหละ คือตัวแทนของพระเจ้าอโศกมหาราชที่จะมาช่วยกันสังคายนาชำระ รวมไปถึงกำจัดพวกอลัชชีนอกรีตให้หมดไปจากพระศาสนา เพราะถ้าไม่มีองค์กรเหล่านี้ ป่านนี้พวกทุศีลทั้งหลายคงจะมีมหาศาลจนน่ากลัว”

ทุกถ้อยคำที่หลุดออกจากปากพระมหาเถร ล้วนออกจากใจที่รักศรัทธาในบวรพระพุทธศาสนา อันเกิดจากกุศลจิตภายในใจ หาได้มุ่งร้ายแก่ใครทั้งสิ้น จึงเปี่ยมไปด้วยพลังบริสุทธิ์มหาศาล ถึงกับทำให้หัวใจอุบาทว์ซึ่งเคยกระทำผิดพลาดมาในอดีตเนื่องจากยังเยาว์เขลาต่อโลกเป็นยิ่งนัก ได้สะท้อนสำนึกจนหมดสิ้น

นางถึงกับหลั่งน้ำตาอาบแก้ม เพราะที่ผ่านมาต้องทนทุกข์ทรมานกับภาพความทรงจำที่ตราบไปในอดีตนั้นมาตลอด จึงตั้งใจและรับปากอย่างแน่วแน่ว่าจะร่วมกระทำความดีอันเป็นกุศลครั้งนี้จนถึงที่สุด

ท่ามกลางศาลาการเปรียญหลังใหญ่โอรุณของวัดในเมืองกรุง

ระดับ 'รวมหาวิหาร' (พระอารามหลวงชั้นเอกชนิดต่ำสุด) พื้นปูนหินอ่อน เกรดดี เสาฝังมุกตระการตา พระปฎิมาประธานองค์ใหญ่แกะสลักจาก หยกเนื้อละเอียดงามอย่างไร้ที่ติ ญาติโยมผู้มีเกียรติระดับคุณหญิง คุณนายเท่านั้นจึงได้อภิสิทธิ์เข้ามาร่วมพิธีครั้งนี้ ต่างนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้สัก เรียงเป็นแถวหน้าอาสน์สงฆ์ โดยมีพระราชอาคันตุกะระดับชั้นเทพขึ้นไป ๔ รูป กำลังรอเจริญพระพุทธมนต์อยู่ องค์ซึ่งนั่งหัวแถวเป็นพระราชอาคันตุกะชั้นผู้ใหญ่ที่ประชาชนทั่วประเทศเคารพยิ่งนัก เนื่องจากท่านเป็นพระภิกษุ ผู้ปฏิบัติดี เคารพในพระธรรมวินัยและความถูกต้องเป็นที่สุด

เยื้องๆ กับอาสน์สงฆ์ เจ้าภาพของงานคือเจ้าคุณอรุณ ผู้ครอง จีวรผ้าแพรสะท้อนแสงแพรวพราวนั่งเด่นอยู่บนเก้าอี้แกะสลักไม้สักฝัง มุก เพื่อรอรับน้ำพระพุทธมนต์ในลำดับต่อไป

ทันใดนั้นเอง พระมหาเขียนซึ่งถูกนิมนต์ให้มาร่วมงานในฐานะ เจ้าอาวาสวัดในเขตปกครอง แต่กลับถูกจัดให้นั่งพักรอฉันภัตตาหารเพล อยู่ในเต็นท์นอกศาลาก็ปรากฏกายขึ้น โดยมีชายชราและหญิงวัยกลาง คนเดินตามหลังเข้ามาด้วย

ทั้งสามมุ่งไปยังอาสน์สงฆ์ ก่อนจะนั่งคุกเข่ากราบพระราชอาคันตุกะรูปอาวุโสสุดซึ่งนั่งอยู่หัวแถว

“กระผมมีเรื่องจะขอปรับอธิกรณ์กับเจ้าคุณอรุณ ขอให้พระเดช-พระคุณท่านช่วยวินิจฉัย และได้โปรดใช้ลัทธิมุขานียระงับอธิกรณ์ด้วย ขอรับ”

เหมือนฟ้าผ่าลงใจกลางศาลาการเปรียญ พระปฎิมาหยกพระพักตร์ หนึ่งสงบ ทว่าหัวอกของบรรดาญาติโยม รวมทั้งเจ้าคุณอรุณกลับตื่นตื่น ระทึก เพราะจู่ๆ ก็มีเรื่องเกิดขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว น้ำเสียงของพระมหา เขียนในวันนั้นเสียงดังกังวานและได้ยินก้องไปทั่วศาลา

ลูกศิษย์ฆราวาสของเจ้าคุณอรุณปรีเข้ามาหาบุคคลทั้งสาม หมายถึงกระทำการอันใดอันหนึ่ง แต่ได้ถูกน้ำเสียงอันเฉียบขาดของประธานสงฆ์ห้ามไว้

ขณะนั้นเมื่อเหตุการณ์ไม่คาดคิดเกิดขึ้นบนศาลา บรรดาพระภิกษุเจ้าอาวาสวัดต่างๆ ที่ถูกจัดให้นั่งในเต็นท์ข้างนอก นักข่าวที่มาทำข่าวรวมไปถึงชาวบ้านที่มาร่วมงาน ต่างก็แห่กันขึ้นมabenศาลา เพราะอยากรู้ อยากเห็นเรื่องราวที่เกิดขึ้น

เมื่อเหตุการณ์เป็นอย่างนี้ก็สมดังคาดหมายของพระมหาเจียน ที่ต้องการให้อิทธิฤทธิ์นี้ถูกรับในที่พร้อมหน้า บุคคล วัตถุ และธรรม ตามแบบธรรมสำหรับระบอบอิทธิฤทธิ์ทั้ง ๗ ข้อที่ ๑ คือ สัมมุขานัย

“ไหนเรื่องราวเป็นอย่างไร จงวามาให้ฉันฟังซิ”

หลังจากครุ่นคิดถึงถ้อยคำของพระมหาเจียนซึ่งส่อให้เห็นถึงภูมิธรรม ประธานสงฆ์ต้องการจะทำให้เรื่องนี้กระจ่างจึงได้กล่าวขึ้นท่ามกลางสงฆ์และประชาชนแห่งนั้น

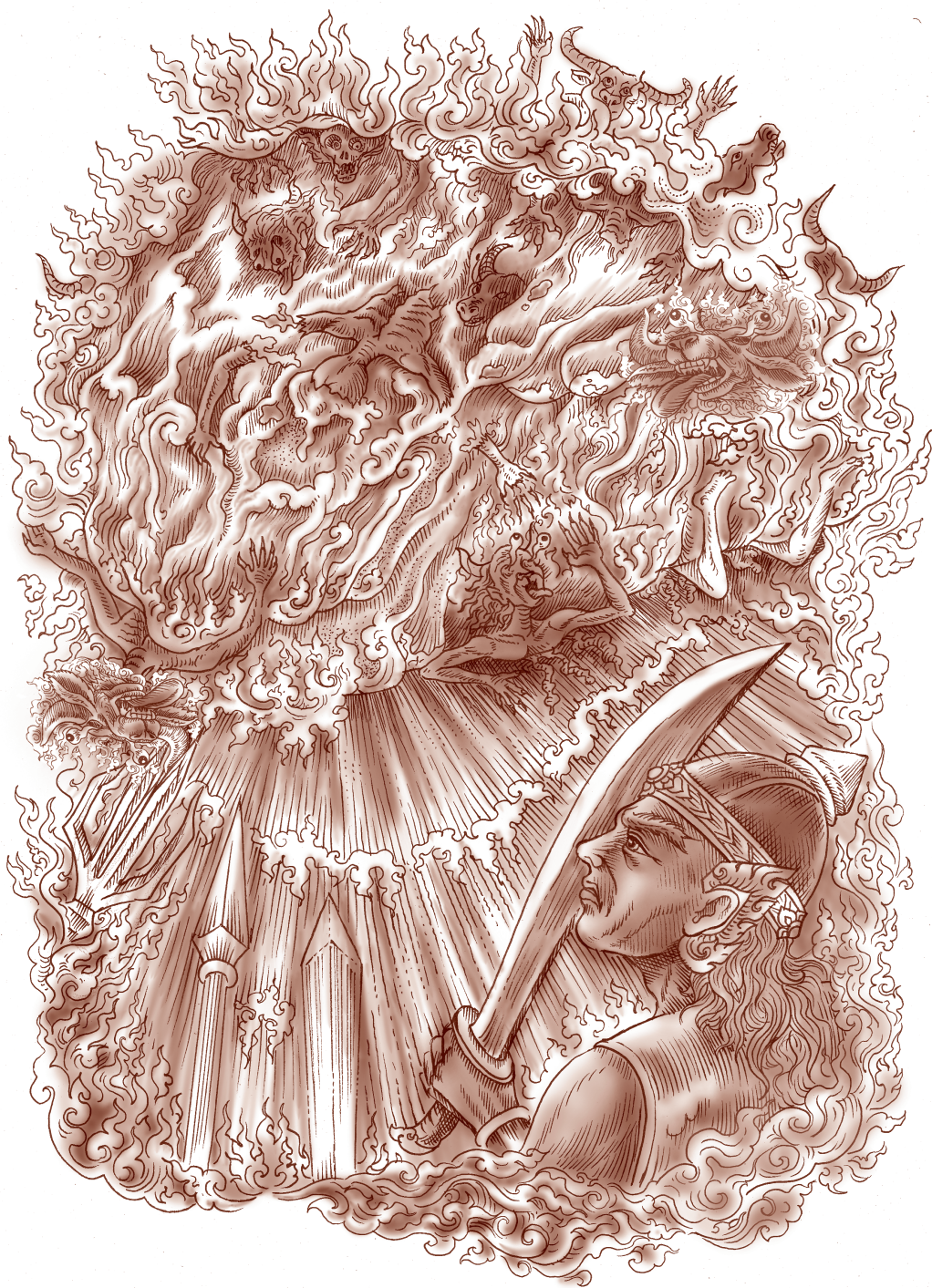
หนังสือพิมพ์ฉบับเช้าลงภาพข่าวการจับสึกเจ้าคุณอรุณ พร้อม
มีข้อความใต้ภาพบรรยายว่า

‘จับสึกพระระดับเจ้าคุณกลางงานฉลอง ฆราวาสสองพระหนึ่งแฉ
พฤติกรรมฉาวโฉ่ต่อหน้าพระราชาคณะชั้นผู้ใหญ่’

พลันภาพกลับมายังปัจจุบัน สัตว์นรกผู้อดีตกเคยเป็นพระเจ้าคุณ
อรุณ นั่งก้มหน้ามองพื้นนรกด้วยความสำนึก สามเณรพาหุงมองแล้วรู้สึกสังเวชใจเป็นยิ่ง ที่เห็นผู้เคยดำรงตนอยู่ในสมณเพศแล้วพ่ายแพ้กิเลสจนต้องปราศจากและมารับวิบากกรรมอย่างแสนสาหัสในมหานรก
พร้อมกันนั้นก็ได้นึกย้อนไปถึงตอนที่ไปเที่ยวชมสวรรค์กับท่าน

ครั้งก่อนๆ ได้พบกับเทพผู้มีศักดิ์ใหญ่ตนหนึ่งที่หลังจากเสวยเทวสุขใน
ชั้นดุสิต หลังจากสิ้นอัฐภาพนั้นแล้วจะลงมาบังเกิดเป็นจอมคนบนโลก
มนุษย์ต่อไป เทพตนนั้นก็คืออดีตพระมหาเวียนนั่นเอง

บูมที่ ๓ :

สังฆาฏมหานรก

หลังจากได้ดูวิบากกรรมของสัตว์นรกชมภาพสุดตะ ทานก็พา สามเณรพาหุงไปยังชุมต่อไป กายละเอียดของผู้ทรงศีลทั้งสอง พวยพุ่งเป็นสีรุ้งดงามพุ่งนำสีน้ำเงิน ฝ่าไปในความมืดอันเป็น อนันตกาลของนรกภูมิ

ชั่วพริบตาเดียวก็มาหยุดอยู่หน้าบานประตูใหญ่มหึมา แห่งหนึ่ง ตัวบานทำด้วยเหล็กหนาถูกไฟนรกเผาจนจนแดงเร่า ตลอดเวลา กำแพงโดยรอบทำด้วยเหล็กร้อนแรงไม่แพ้กัน

มองไปในความมืดยังประตูและกำแพงนรก ภาพที่ ปรากฏแก่ผู้ทรงศีลทั้งสองไม่ต่างจากคนที่ยืนมองเตาหลอม ขนาดยักษ์ พอประตูบานนั้นเปิดอ้าทั้งสองได้เข้าไปข้างในทันที

สามเณรพาหุงสำรวจดูสภาพด้านใน เห็นพื้นเป็นเหล็ก ถูกเผาไฟจนแดงโชน ไม่ต่างจากกำลังอยู่ในกล่องเหล็กที่ถูก

แผดเผาอยู่ชั่ววนาตาปี ตรงกลางมีภูเขาเหล็กขนาดใหญ่มากสองลูก ใหญ่กว่าภูเขาทุกลูกบนโลกมนุษย์ กลิ้งไปกลิ้งมาคอยบดทับขยี้สัตว์นรก ภูเขาเองก็เป็นเหล็กที่ถูกเผาจนแดงโชนเช่นกัน

เมื่อสัตว์นรกถูกภูเขาเหล็กบดขยี้จนกายแหลกละเอียดแล้วก็จะกลับฟื้นคืนร่างมาใหม่ พวกสัตว์นรกที่พากันวิ่งหนีภูเขาเหล็กบดทับจะถูกนายนิรยบาลแห่งบ้าง พันบ้าง ด้วยศาสตราวุธชนิดต่างๆ ไม่อาจหนีรอดพ้นได้เลยสักราย

“ขุมนรกนี้มีชื่อว่า สังฆาฏมหานรก หมายถึง มหานรกภูเขาเหล็กบดขยี้สัตว์ อยู่ห่างไกลจากกาฬสุตตมหานรกลงไปภายใต้ ๑๕,๐๐๐ โยชน์ เกณฑ์อายุเฉลี่ยของสัตว์นรกในมหานรกขุมนี้ มีประมาณ ๒,๐๐๐ ปีอายุกับ โดยระยะเวลาเพียงหนึ่งวันทำการทำทัณฑ์พรمانได้ผ่านพ้นไป สามารถนับระยะเวลาในเมืองมนุษย์ได้ถึง ๑๔๔,๐๐๐,๐๐๐ ปี หรือหากนับแบบโบราณจะนับได้ ๑๔ โกฏิ กับอีก ๔ ล้านปีมนุษย์ และหากนับระยะเวลาทั้งหมดในมหานรกขุมนี้จึงเท่ากับ ๑๐๓,๖๘๐,๐๐๐ ล้านปีมนุษย์”

ท่านชี้แจงวันเวลาที่สัตว์นรกขุมนี้จะต้องรับกรรม เมื่อเทียบกับวันเวลาบนโลกมนุษย์ สามเณรน้อยรู้สึกพรั่นพรึงต่อกาลเวลาในนรกยิ่งนัก เกิดความรู้สึกสังสารเหล่านมนุษย์บนโลกที่กำลังประมาทใช้เวลาโดยเปล่าประโยชน์ไปวันๆ ไม่คิดทำบุญทำกุศล ซึ่งเวลาที่เสียไปนั้นนับว่ามีค่ามหาศาลทีเดียวหากได้ใช้ไปในทางที่ถูกที่ควร

“นรกขุมนี้เป็นสถานที่ลงโทษพวกคนใจบาป ชอบพรมานเบียดเบียนสัตว์ โดยเฉพาะสัตว์ที่มีบุญคุณต่อมนุษย์ ช่วยมนุษย์ทำงาน เช่น ช้าง ม้า ลา วัว ควาย เณรจะเห็นว่ามนุษย์บนโลกจำนวนไม่น้อยที่ชอบพรมานรังแกสัตว์ ใช้งานสัตว์อย่างโหดร้าย ทารุณกรรมสัตว์เพื่อหาประโยชน์จากความเจ็บปวดของเพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย”

ท่านอธิบายสาเหตุของการที่สัตว์นรกทั้งหลายต้องมาชดใช้กรรม
ยังนรกขุมลี้ลับๆนี้

พาหุหนึ่งยกยอนตามคำพูดของท่านแล้วรู้สึกเห็นจริงดังว่า มนุษย์
บนโลกถือตนว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ มีสติปัญญามากกว่าสัตว์อื่น แต่กลับ
ทรمانรังแกสัตว์ด้วยวิธีต่างๆ นานา เพื่อหวังประโยชน์ทั้งด้านเงินทอง
หรือแม้กระทั่งเพื่อความเพลิดเพลินใจของตัวเอง

สัตว์บางชนิดเป็นสัตว์ใหญ่ มีบุญคุณต่อชาติบ้านเมือง อย่างเช่น
ช้าง ก็ยังถูกมนุษย์ใจบาปบังคับให้เที่ยวเดินขทานตามแหล่งต่างๆ รวม
ไปถึงใช้วิธีทรمانอย่างโหดร้ายทารุณเพื่อทำให้ช้างกลัว แล้วยอมแสดง
ท่าทางตามที่ตนต้องการ ซึ่งมีให้เห็นอยู่ทั่วไปตามงานแสดงช้างและแพะ
จะทุกที่

‘ลุงจง’

จู่ๆ สามเณรน้อยก็นึกถึงชายผู้หนึ่งในหมู่บ้านที่ตนเองกับเจ้า
อวาสได้เดินไปบิณฑบาตทุกวัน ชายผู้นี้ชาวบ้านต่างขนานนามว่า ‘เผ่า
พิฆาต’ เนื่องจากงานไหนมีการล้มวัวล้มควาย เป็นต้องมาตามแกะไป
ทำหน้าที่มือสังหารอย่างเฉพาเจาะจง เพราะไม่มีใครกล้าทำ นั่นเป็น
เพราะการล้มวัวล้มควาย เป็นการฆ่าสัตว์ใหญ่ ต้องใช้วิธีการที่พิเศษ
รวมถึงต้องมีจิตใจเหี้ยมโหดกว่ามนุษย์คนอื่นๆ จึงจะทำได้

ทุกเช้าพ่อท่านเจ้าอวาสกับสามเณรพาหุจะเดินผ่านหน้าบ้านของ
ลุงจง ทว่าไม่เคยมีเลยสักครั้งที่เจ้าของบ้านจะคิดอยากทำบุญตักบาตร

เวลาเดินผ่านบ้าน มองเข้าไปก็จะเห็นสัญลักษณ์ของการฆ่า
ปรากฏอยู่ทั่วไป คล้ายว่าเจ้าของบ้านจงใจแสดงความแค้นพิฆาตให้
คนผ่านไปผ่านมาได้รับรู้ ทั้งหัววัว หัวควาย หัวควาง หัวกระทิง รวมไปถึง
ถึงหัวสัตว์มีเขี้ยวต่างๆ มากมายล้วนถูกแขวนประดับตกแต่งบ้าน มีแต่
คนจิตใจหยาบกระด้างเท่านั้นที่มองแล้วรู้สึกชื่นชมต่อรสนิมเจ้าของ

บ้าน แต่คนใจบุญเปี่ยมเมตตาจะรู้สึกหดหู่ต่อภาพที่เห็น เพราะแท้จริงแล้ว สัญลักษณ์ของความตายไม่มีอะไรเลยที่ควรแก่การชื่นชม นอกเสียจากเป็นอุบายเพื่อให้เกิดธรรมสังเวช

สามเณรน้อยจำได้ว่า ไม่นานมานี้ลุงจงได้เสียชีวิตลงด้วยโรคประหลาด คือจู่ๆ ก็เกิดล้มป่วยลง จากนั้นก็ไม่มีทีท่าจะดีขึ้นเลย แม้ลูกหลานจะพาไปโรงพยาบาลทั้งของรัฐบาลและเอกชนเกือบทุกที่ทั่วภูมิภาค รวมไปถึงโรงพยาบาลในเมืองหลวง ก็ไม่มีแว่ว่าจะทุเลาลง ซ้ำร้ายยังส่อเค้าหนักขึ้นกว่าเดิม ในที่สุดจึงนำตัวมารักษาด้วยสมุนไพรพื้นบ้านไปตามยถากรรม

อาการป่วยของลุงจง ใครมาเยี่ยมเยียนต่างให้ความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่าโรครกรรม นั้นเพราะแค้นพรา่เพื่อไม่ได้สติ บางครั้งก็เบิกตาโพล่งแสดงอาการกลัวสุดขีด ตะโกนอยู่แต่ว่า “อย่าทำกู อย่าฆ่ากู” ลั่นบ้าน บางทีก็เหวี่ยงลูกเข้าคานาไปมาไม่ต่างจากวัวควาย แล้วไล่ชีวิตคนมาเยี่ยม ขวิดถูกขวิดผิด บางทีหัวแกเองก็ไปกระแทกเข้ากับของแข็งจนหัวแตกเลือดอาบใบหน้า สร้างความหดหู่สุดใจแก่ผู้มาพบเห็นยิ่งนัก

ขณะนอนหายใจรวยรินอยู่บนเตียง ลุงจงจะเกร็งมือกดเล็บจิกจนฝังเข้าไปในฝ่ามือ ลูกหลานต้องคอยมาจ้ำงออก แต่ไม่นานก็จะทำเหมือนเดิมอีก จนมือทั้งสองเป็นแผลเน่าส่งกลิ่นเหม็นอบอวลชวนสังเวชใจ

ก่อนลุงจงตายหนึ่งวัน พ่อท่านกับสามเณรพาหุงไปเยี่ยมที่บ้าน พอเห็นพระมาอยู่ใกล้ๆ ลุงจงถึงกับน้ำตาไหลพราก แต่ก็ไม่พูดอะไรออกมา พ่อท่านเทศนาสั้นๆ ให้ระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย ให้ลุงจงรับศีล ๕ แล้วให้แกสมาทานในใจ จากนั้นจึงนำสวดอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย

รุ่งขึ้นลุงจงก็สิ้นลมอย่างสงบ ลูกหลานนำศพของแกมาเผาที่วัด

และต่างพร้อมใจกันนำหัวสัตว์ต่างๆ ที่แกะแขวนไว้ประดับบ้านมาถวายวัด
พ่อท่านจึงบอกให้นำไปเผา

“เนรอยากเห็นลุงจ๋มยี้”

จู่ๆ ท่านก็ถามจี้จู้ถึงสิ่งที่สามเณรพาหุงกำลังคิดพоди ทำให้
สามเณรน้อยรู้สึกว่าการเป็นผู้รอบรู้ทุกอย่าง รู้ถึงภาวะจิตที่เกิดขึ้น จึง
เกิดความเลื่อมใสท่านทวีคูณ

“ก่อนไปพบลุงจ๋ม เนรล้งเกตบ้างหรือเปล่าว่านรขุมนี้ นอกจาก
วิธีลงโทษแล้ว ยังมีอะไรผิดแปลกไปจากขุมนรสองขุมที่ได้ผ่านมา”

สามเณรพาหุงหยุดใคร่ครวญนิดหนึ่ง ก่อนตอบท่านไปตามความ
รู้สึก

“น่าจะแตกต่างกันที่สัตว์นรขุมนี้มีศีรชะเป็นสัตว์เสียโดยมาก
ตัวเป็นคน แต่ศีรชะเป็นวัวบ้างเป็นควายบ้าง จนแยกหน้าตาไม่ออกว่า
ใครเป็นใคร ไม่ทราบว่าจะผมตอบถูกต้องหรือเปล่าขอรับ”

ท่านหัวเราะชอบใจเสียงนุ่มนวล ทำให้เหล่าสัตว์ที่กำลังรับกรรมอยู่
ในอาถรรพณ์นั้นพลอยได้อ่านสิงส์ ระวังความเจ็บปวดไปได้ชั่วขณะ

“ถูกต้องตามที่เนรได้สังเกตทุกอย่าง สัตว์นรขุมนี้จะมีหัวเป็น
สัตว์ชนิดเดียวกับที่ตนเองได้เบียดเบียนรังแกให้ได้รับความทรมาน รวม
ไปถึงได้เคยฆ่า ดังนั้นเนรลองพิจารณาดูเถิด สัตว์นรในขุมนี้มีมากมาย
มหาศาลยิ่งนัก เนื่องจากมนุษย์บนโลกชอบรังแกทรมานสัตว์ไม่เว้นวัน
บังคับช้างลากซุงท่อนใหญ่ ช้างไม่มีแรงก็กรอกยาบ้าให้กิน หรือไม่ก็ให้
ไปขุดหาน้ำตามแหล่งชุมชนจนถูกรถชนพิการนำเวทนา เอาวัวมาชน
มาพันกัน ตัวไหนแพ้ก็ลงโทษด้วยการฆ่า แลเนื้อเถื่อนหนังเอามากิน ไก่
อยู่ดีๆ ก็จับมาตีมาชนกัน พันธเอาเงินทองจนหัวถลอกปอกเปิก บ้างก็
ตายคาสนาม อ้างว่าเป็นกีฬาหรือเป็นภูมิปัญญาบรรพบุรุษ เห็นได้ว่า
มนุษย์นั้นโหดร้ายทารุณต่อสัตว์สารพัด”

สามเณรพาหุหนึ่งฟังคำพูดของท่านแล้วรู้สึกเห็นจริงด้วยทุกประการ แม้ว่าสามเณรน้อยจะอยู่วัดป่า แต่มีโอกาเข้าไปในชุมชนเป็นประจำ ได้รู้ได้เห็นผู้คนรังแกสัตว์ผ่านเกมกีฬาป่าเถื่อนประจำถิ่น ทั้งชนวัว ชนไก่ ปลากัดเอามากัดกัน สารพัดที่จะทรมานสัตว์เพื่อการพนัน เหล่านี้มีให้เห็นอยู่ทั่ว

“นั่นไง ลุงจ้งที่เณรอยากเจอ”

สามเณรน้อยมองไปตามทิศที่ท่านชี้ให้ดู เห็นสัตว์นรกตนหนึ่ง ศีรษะเป็นวัวแต่ร่างกายเป็นมนุษย์ กำลังวิ่งหนีภูเขาเหล็กแดงลูกใหญ่ยักษ์ ที่กำลังมาเพื่อบดขยี้ร่างให้แหลกเป็นจุณ

สองเท้าของสัตว์นรกตนนั้นเกรียมไหม้เพราะถูกพื้นเหล็กร้อนเผา เนื้อหนังพุพองเพราะถูกของร้อนลวกจน ภาพที่เห็นเหมือนว่าสัตว์นรกตนนั้นกำลังจะหนีพ้นจากภูเขาไฟเหล็กไปได้ แต่แล้วจู่ๆ นายนิรยบาลร่างกายสูงใหญ่ก็ใช้ขวานขนาดมหึมาเงื้อมมือปิดสักรัดกั้นการหนี ขวานเล่มนั้นไม่ต่างจากขวานที่นักฆ่าวัวใช้สำหรับทุบลงกลางหน้าผากวัวเวลาฆ่า หรือที่รู้จักกันในชื่อท่อนเถินว่าขวานราหู ต่างตรงที่ว่าขวานของนายนิรยบาลใหญ่โตมหึมา อีกทั้งคมขวานนั้นถูกไฟนรกเผาจนจนแดงเรื่อ จึงคมจนสามารถตัดเหล็กหรือหินให้ขาดเป็นสองท่อนด้วยการจามลงเพียงครั้งเดียว

ทันทีที่สามเณรพาหุฟังกระแสดังนั้นก็วิ่งไปยังสัตว์นรกตนนั้น ภูเขาเหล็กก็หยุดกลิ้ง อีกทั้งนายนิรยบาลซึ่งกำลังเงื้อมมืออยู่ก็พลันลดขวานลง ก่อนจะนั่งคุกเข่าทำความเคารพสามเณรน้อย

สัตว์นรกตนนั้นค่อยๆ เดินมาหาด้วยความนอบน้อม แล้วมาหยุดอยู่ตรงหน้าท่านและสามเณรพาหุ

“ท่านคือลุงจ้งใช่ไหม”

พาหุรีบเอ่ยทักสัตว์นรกผู้มายืนตรงหน้าทันที ราวกับกลัวว่าถ้า

ช้าไปกว่านั้น ลุงจงในร่างสัตว์นรกจะถูกภูเขาเหล็กกลิ้งทับไปเสียก่อน

“ขอรับ กระผมคือลุงจ คนที่เณรกับพ่อท่านไปเยี่ยมก่อนตาย
นั้นแหละขอรับ”

ถ้าเป็นภาวะปกติอยู่บนโลกมนุษย์ สามเณรพาหุงคงจะถาม
ประโยคอื่นๆ ว่า สบายดีไหม กินข้าวหรือยัง แต่ ณ ที่นี้ สามเณรน้อย
นอกจากเกิดความรู้สึกปลงสังเวชแล้ว จึงไม่รู้จะเอ่ยอะไรด้วย ได้แต่เพ่ง
กระแฉิตแผ่เมตตาไปให้แทน

สัตว์นรกอดิตติเตมาพิฆาตวัวมือฉมังของหมู่บ้านรีบเอ่ยต่อทันที

“ถ้ากระผมรู้ล่วงหน้าสักนิดว่าการเบียดเบียนรังแกสัตว์ จะต้อง
ตกนรกรับใช้กรรมอย่างหนักหนาสาหัสแบบนี้ กระผมจะไม่มันทำมัน
เด็ดขาด ตอนมีชีวิตอยู่กระผมคิดเพียงว่ามันก็แค่สัตว์ จะฆ่าจะแกงคง
ไม่ผิดอะไรมาก เพราะถึงอย่างไรสัตว์ก็เกิดมาเพื่อรับใช้มนุษย์อยู่แล้ว
ไม่ใช่เพื่อกินก็เพื่อใช้แรงงาน อีกอย่างกระผมไม่คิดว่านรกสวรรค์จะมี
จริง ช้ายังเคยหัวเราะเยาะคนเฒ่าคนแก่ที่ชอบไปวัดฟังเทศน์ฟังธรรม
ด้วยซ้ำ กระผมรู้สึกเสียใจและเสียตายอย่างสุดซึ้งที่ตอนมีชีวิตอยู่ไม่เคย
คิดตกบาตรทำบุญเลย แม้ว่าเณรกับเจ้าอาวาสจะเดินผ่านหน้าบ้านทุกวัน
แต่เหมือนมีกรรมดลใจให้ไม่คิดอยากใส่บาตร”

น่าเสียดายที่ลุงจงผู้บัดนี้มีศีรษะเป็นวัวพุดอกมานั้น รู้สึกได้ถึง
ความสำนึกเสียใจ สามเณรพาหุงไม่รู้จะพูดอย่างไรดีจึงได้แต่แผ่เมตตา
และส่งกระแฉิตไปให้อีกครั้ง

“เป็นไงบ้างละเณร ได้เจอคนรู้จัก”

ท่านพุดกลิ้งหัวเราะ ในขณะที่ลุงจค่อยๆ คล้อยกายเคลื่อนห่าง
ออกไป ราวกับว่ามีอะไรมาลาก และพ้อออกไปในกลุ่มสัตว์นรกทั้งหลาย
เหตุการณ์ดังเดิมก็เกิดขึ้น ภูเขาเหล็กแดงกลิ้งลงมาไล่ทับ พอลุงจงวิ่ง
หนีก็ไปเจอนายนิรยบาลยกขวานฟันลงไปกลางหน้าผาก ครั่งไหนถูกก็

๕๔ ท่องนรกสวรรค์กับสามเณรพาหุง

จะล้มลงชักแน่นิ่งสิ้นใจตาย ก่อนฟื้นลุกขึ้นใหม่ด้วยอำนาจบาปกรรม
บันดาลให้เป็นไป ครึ่งไหนนายนิรยบาลพันผิด ลุงจงก็จะวิ่งย้อนกลับไป
ทางเก่า เจอกับภูเขาสีเหล็กที่กลิ้งมาอย่างรวดเร็วทับจนตาย ตายวนแล้ววนไป
ตายอีก เจ็บปวดทรมานอยู่อย่างนั้นจนกว่าจะชดใช้กรรมได้หมด

สามเณรน้อยมองภาพวิบากกรรมตรงหน้าแล้วรู้สึกสังเวชใจเหลือ
ประมาณ

